

MARIA MAGDALENA

ANG BABAENG HINDING-HINDI
MAKAKALIMUTAN NG MUNDO

Robert J. Wieland

Ang kuwentong ito sa Ebanghelyo ni Marcos ay kapansin-pansin na nakakaakit sa lahat na handang makinig. Tulad ng isang mahalagang hiyas na nakaladlad sa isang pangit na palayok, ito ay itinakda sa pagitan ng dalawa sa pinakamasamang kuwento na naisulat kailanman - ang tungkol sa pagpapako kay Kristo ng mga pinunong Judio, at ang tungkol sa pagtataksil sa Kanya ni Judas Iscariote.

Sa gitna ay ang babaeng ito ay napakasamang nabaluktot sa anyo ng seksuwal na pagsasamantala na sinasabi ng Bibliya na "pitong demonyo" ang nakakuha ng kontrol sa kanya. Ang apat na Ebanghelyo ay nagbibigay ng isang nakakagulat na masalimuot na kaalaman kung sino siya at kung bakit niya ginawa ang kanyang kakaibang gawa. Gayunpaman, ipinag-utos sa atin ni Jesus ang tungkulin ng pagsasalaysay ng kuwentong ito ni Maria Magdalena

"SAAN MAN ANG EBANGHELYO NA ITO AY
PANGANGARAL
SA BUONG MUNDO."

Ang aklat na ito ay dapat na bahagyang
katuparan ng Kanyang utos!

Website: maranathamedia.com

www.maranathamedia-philippines.com

Sino po si Maria Magdalena?

Ang kuwentong ito sa Ebanghelyo ni Marcos ay kapansin-pansin na nakakaakit sa lahat na handang makinig. Tulad ng isang mahalagang hiyas na nakaladlad sa isang pangit na palayok, ito ay itinakda sa pagitan ng dalawa sa pinakamasamang kuwento na naisulat kailanman - ang tungkol sa pagpapako kay Kristo ng mga pinunong Judio, at ang tungkol sa pagtataksil sa Kanya ni Judas Iscariote.

Sa gitna ay ang babaeng ito ay napakasamang nabaluktot sa anyo ng seksuwal na pagsasamantala na sinasabi ng Bibliya na "pitong demonyo" ang nakakuha ng kontrol sa kanya.

Gayunpaman, ipinag-utos sa atin ni Jesus ang tungkuling sabihin ang kuwentong ito ni Maria Magdalena "saanman ipangaral ang ebanghelyong ito sa buong mundo..." (Marcos 14:9, KJV). Ang aklat na ito ay dapat na bahagyang katuparan ng Kanyang utos!

Contents

Sino po si Maria Magdalena?.....	3
Paunang salita.....	6
Bakit Tayo Sumulat tungkol kay Maria Magdalena?	8
Kabanata 1: Kilalanin ang isang Hindi Pangkaraniwang Babae.....	9
Nagbibigay si Juan ng isa pang mahalagang detalye na inalis ni Marcos ...	11
Sino ang babaeng ito?.....	12
Paano siya naging ganito?	13
Kabanata 2: Paano Nakilala ni Maria si Hesus	15
Isang aral mula sa mga panalangin ni Hesus.....	17
Ngayon sa wakas ay malaya na siya!	19
Kabanata 3: Paano Masasabi ni Maria ang “Salamat”?.....	19
Dumating si Simon sa pansin ng madla	20
Ngunit paano niya magagawa?.....	21
<i>Ano ang maaaring gawin ni Jesus para sa kanya?</i>	23
Ngunit ano ang nangyari kay Maria?	26
Kabanata 4: “Ano ang Pananampalataya?” Sagot ni Hesus.....	26
Ang ugnayan sa pagitan ng pag-ibig ni Kristo at ng pananampalataya ni Maria.....	27
Tinulungan ba niya si Hesus?	28
Isang utang kay Kristo at isang utang sa babaeng ito!.....	29
Ngunit bakit labis siyang pinuri ni Hesus?.....	29
Ngunit si Hesus mismo ang nagtatanggol kay Maria.....	30
Nakakaawa, nakikita natin ang ating sarili sa malamig na pusong si Simon at ang Labindalawa	32

Kabanata 5: Paano Inilalarawan ng Gawa ni Maria ang Sakripisyo ni Kristo para sa Atin	33
Isaalang-alang ang sakripisyo ng gawa ni Maria	33
<i>Ang kadakilaan ng gawa ni Maria ay lalong nagniningning kapag inihalintulad sa sakripisyo ni Jesus.....</i>	34
Mag-ingat sa hindi pagkakaunawaan	37
Kabanata 6: Ang “Mga Gawa” na Ginawa ng Pananampalataya ni Maria	38
Utang natin ang buong limang daang pilak na barya	39
Kabanata 7: Maria Magdalena at Yaong Kakaibang “144,000”	40
Ang "144,000" ay may espesyal na papel sa huling mahusay na drama na ito	44
Maria, darating ang iyong mga kapatid!	44
Nagsaya si Hesus bago Niya ibinuga ang Kanyang huling hininga	46

Paunang salita

Ang kakaibang babaing ito ay mayroong isang maalamat na lugar sa kuwento ng Bibliya. Maliban sa ina ni Jesus, mas marami ang naisulat tungkol sa kanya kaysa sa ibang babae.

Nakuha ni Maria Magdalena ang imahinasyon ng halos lahat ng nakakarinig tungkol sa kanyang misteryoso at kakaibang pagkilos ng pagpapahid sa mga paa ni Jesus ng "mahalagang pamahid," at pagkatapos ay hinuhugasan ang mga ito ng kanyang mga luha - ang nag-iisang gawaing iyon na naitala sa kasaysayan ng tao.

Marahil ang pinaka-kahanga-hangang gawa sa paglimbag tungkol kay Maria ay Susan Haskins' Maria Magdalena: Mito at Metapora (Harcourt at Brace, 1993). Isa itong napakaraming 518 nagpapakilala ng malaking karunungan na pahina, maraming naka-tapos na nota at na- indise. Sinasaliksik nito ang mga hindi kanonikal na "ebanghelyo" at ang mga sinulat ng mga Ama ng Simbahan at mga iskolar sa lahat ng mga siglo at sining ng relihiyon. Ang pangunahing mensahe nito: ang misteryo ay nagpapalalim lamang sa higit pang paghuhukay sa di-biblikal na panitikan at sining.

Ang aming maliit na sanaysay ay nababahala lamang sa kung ano ang lumilitaw sa apat na Ebanghelyo - sina Mateo, Marcos, Lucas, at Juan. Ngunit kapag kinonsulta ang konteksto sa bawat isa, isang nakakagulat na detalyadong larawan ng babaeng ito ang lumabas.

Kailangang may dahilan kung bakit ipinahayag ni Jesus para sa kanya ang espesyal na atensyon ng lahat ng tao sa mundo saanman ipahayag ang "ebanghelyo na ito". Tuklasin natin ang kuwento:

“Sa loob lamang ng dalawang araw ay magsisimula na ang walong araw na Kapistahan ng Paskuwa at ang Pista ng Tinapay na Walang Lebadura. Ang mga mataas na saserdote at mga iskolar ng relihiyon ay naghahanap ng paraan upang mahuli nila si Jesus sa pamamagitan ng palihim at mapatay Siya. Sumang-ayon sila na hindi ito dapat gawin sa Linggo ng Paskuwa. 'Ayaw namin ang mga pulutong sa mga armas,' sabi nila.

“Si Jesus ay nasa Betania, isang panauhin ni Simon na Ketongin. Habang Siya ay kumakain ng hapunan, may dumating na babae na may dalang isang bote ng napakamahal na pabango. Pagbukas ng

bote, ibinuhos niya ito sa ulo Niya. Ang ilan sa mga bisita ay nagalit sa kanilang sarili.

“‘Iyan ay kriminal! Isang manipis na basura. Ang pabango na ito ay maaaring ipagbili ng mahigit isang taon na suweldo at ipamigay sa mga dukha.’ Nag-init ang mga ito sa galit, halos sumabog sa galit sa kanya.

“Ngunit sinabi ni Jesus, ‘Pabayaang mo siya. Bakit mo siya pinahirapan? Nakagawa lang siya ng isang bagay na kahanga-hangang makabuluhan para sa Akin. Makakasama mo ang mga mahihirap araw-araw sa natitirang bahagi ng iyong buhay. Sa tuwing gusto mo, may magagawa ka para sa kanila. Hindi ganoon sa Akin. Ginawa niya ang kanyang makakaya kapag kaya niya – pinahiran niya ang Aking katawan para ilibing. At makatitiyak ka na saanman sa buong mundo ipangaral ang Mensahe, kung ano ang ginawa niya ay pag-uusapan nang may paghanga.’

“Si Judas Iscariote, isa sa Labindalawa, ay pumunta sa kabal ng mga mataas na saserdote, determinadong ipagkanulo Siya. Hindi sila makapaniwala sa kanilang pandinig, at nangako na babayaran siya ng maayos. Nagsimula siyang humanap ng tamang pagkakataon para ibigay Siya” (Marcos 14:1-11, *Ang Mensahe*).

Bakit Tayo Sumulat tungkol kay Maria Magdalena?

Bakit dapat sabihin ni Jesus na ang kuwento ng isang masamang makasalanan ay dapat sabihin sa lahat ng dako?

1. Tulad ng isang mga litrato na na-tatak na kahawig ng negatibo nito, kaya ang kanyang kakaibang gawa ay kahawig ng Kanyang dakilang sakripisyo. Kailangang ipagtanggol siya ni Jesus, dahil sa paggawa nito ay ipinagtatangol Niya ang Kanyang sarili, ang Kanyang krus.
2. Siya ay nagbayad ng napakalaking halaga para sa alabastro na prasko na iyon ng mahalagang pamahid (300 pilak na barya, ang sahod ng isang manggagawa sa loob ng isang taon). Nagbayad si Jesus ng napakalaking halaga para tubusin tayo.
3. Ang ginawa ni Maria ay labis na labis - "nag-aaksaya" ng isang buong prasko ng "napakamahal" na pamahid kapag isang kutsarita lamang ang kailangan; kaya't ang ginawa ni Jesus ay pantay-pantay (higit pa!) labis-labis - pagbuhos ng Kanyang dugo na sapat upang iligtas ang isang buong mundo kung kailan kakaunti lamang ng mga tao ang tutugon.
4. Ang motibo ni Maria ay ganap na hindi makasarili; hindi niya inisip na purihin. Ang gusto lang niyang gawin ay sabihin, "Salamat, Panginoon, sa pagliligtas sa aking kaluluwa!" Kaya't ang motibo ni Jesus ay wagas at simpleng pag-ibig para sa mga nawawalang tao, walang pinaghalong layunin na magkukulimlim sa dalisay na apoy ng debosyon para sa atin. Walang kamalay-malay na sinasalamin ni Maria ang motibo ni Jesus. Ang kanyang mga pang-unawa, ang kanyang pag-unawa, ay mas sensitibo kaysa sa alinman sa labindalawang disipulo.
5. Itinatangi siya ng Bibliya bilang isang "makasalanan," na nangangahulugang isang namumukod-tanging isa (tingnan ang Lucas 7:37); siya ay "pinatawad ng marami," hindi kaunti. Alam niya ito, natanto ito; samakatuwid, ang kanyang napagbagong loob ngayon na makasalanang puso ay maaaring iunat sa "magmahal nang labis" (Lucas 7:47). Kaya naman, ang kanyang kamangha-manghang gawa ay ang pinakamagandang ginawa ng sinumang nagsisising makasalanan sa kasaysayan.
6. Si Jesus, samakatuwid, ay nakakita sa kanya ng isang halimbawa, isang "prototipo," isang pagpapakita, kung ano ang magagawa at ibubunga ng Kanyang *agape*-pagibig sa "144,000" na mga tao.

7. Ang kanyang pag-ibig sa anumang paraan ay hindi nakakatulong sa kanyang kaligtasan; ito ay isang pagpapahayag lamang ng pasasalamat para sa kanyang kaligtasan na *nagawa na*.

Kaya binigyang-kahulugan ni Jesus ang pinakamalinaw na pagpapakita kung ano ang ibig sabihin ng salitang *pananampalataya*: “Humayo ka sa kapayapaan,” sabi Niya. “Iniligtas ka ng iyong pananampalataya” (Lucas 7:50, KJV). Ipinako ni Jesus, sa lahat ng panahon na darating, ang isang malinaw na kahulugan ng pananampalataya: isang pusong pagpapahalaga sa kung ano ang Kanyang ginawa para sa atin sa pagliligtas sa atin mula sa mismong impiyerno. Kapag ang pananampalataya ay lubos na nauunawaan, wala itong ibang magagawa kundi ang “gumawa” (tingnan sa Mga Taga Galacia 5:6).

Kabanata 1: Kilalanin ang isang Hindi Pangkaraniwang Babae

Ano ang magagawa ng “katotohanan ng ebanghelyo” para sa isang taong ang buhay ay naging isang kalunus-lunos na pagkasira?

Narito ang isang kaso na walang kabulohang babae na nabaluktot nang husto sa pamamagitan ng sekswal na pagsasamantala. Ang masasamang epekto nito ay napakasama kaya't sinasabi ng Bibliya na "pitong demonyo" ang may kontrol sa kanya (Marcos 5:2,8,9,15; 16:9). Suriin natin ang kuwento sa aming pamilyar, mas literal na bersyon:

“At nang nasa Betania sa bahay ni Simon na ketongin, habang Siya ay nakaupo sa hapag, isang babae ang dumating na may dalang isang sisidlang alabastro ng napakamahal na langis ng nardo. At binasag niya ang prasko, at ibinuhos ito sa Kanyang ulo.

“Ngunit may ilan na nagalit sa kanilang sarili, at nagsabi, ‘Bakit nasayang ang mabangong langis na ito? Sapagkat maaari sana itong ipagbili ng higit sa tatlong daang denario¹ at ibigay sa mga dukha.’ At pinuna nila siya nang husto.

“Ngunit sinabi ni Jesus, ‘Pabayaan mo siya. Bakit mo siya pinoproblema? Nakagawa siya ng isang mabuting gawain para sa

¹ Ang denario ay isang Griyego na barya na katumbas ng halaga sa sahod ng isang manggagawa para sa isang araw (Mateo 20:2). Ang tatlong daan ay halos isang taon na sahod

Akin. Sapagka't laging kasama ninyo ang mga dukha, at kung kailan ninyo ibig ay maaari ninyong gawin ang mabuti sa kanila; ngunit Ako ay wala sa iyo palagi.'

“Ginawa niya ang kanyang makakaya. Siya ay dumating nang una upang pahiran ang Aking katawan para sa paglilibing. Katotohanang sinasabi ko sa inyo, saanman ipangaral ang ebanghelyong ito sa buong mundo, ang ginawa ng babaeng ito ay sasalitain din bilang isang alaala sa kanya” (Marcos 14:3-9, NKJV).

Hindi kinilala ni Marcos ang babaeng ito, ngunit gumamit siya ng isang kagamitang pampanitikan na nagtuturo sa atin sa ginang na tinatawag na Maria Magdalena sa Marcos 15:40, 47, at Marcos 16:1, 9. Isinalaysay ni Mateo ang kuwento tulad ng ginawa ni Marcos, ngunit gayon din naman ay hindi niya kinilala ang pangunahing tauhang babae (Mateo 26:6-13). Ngunit malinaw na kinilala siya ni Juan (Juan 12:2-9).

Siya ay alinman sa isang makinang na tao na tama, o siya ay lumabas na isang ligaw na panatiko. Ang "tatlong daang denarii" (mga pilak na barya) ay isang napakagandang halaga na natangay niya sa loob lamang ng ilang sandali ng mabangong kaligayahan sa party na ito. Sa unang pag-iisip, mukhang malinaw na nag-iisip ang "ilan" na hindi nagustuhan ang ginawa niya. Ang Jerusalem at ang mga paligid-lungsod nito ay puno ng mga mahihirap na tao na maaaring gumamit ng pagkain o damit na mabibili ng prinsipeng halagang ito para sa kanila.

Ngunit iniligtas siya ni Jesus mula sa kahihyan ng isang panatiko. Binago Niya siya sa isang sikat na babae: hindi kailanman Siya ay nagsalita nang napakataas ng sinumang ibang kontemporaryong tao! Paano ka hihingi ng mas mataas na pag-endorso sa ilalim ng Langit? Ang katamtamang aklat na ito ay umiral bilang isang maliit na bunga ng parangal na iyon ni Jesus - ang kanyang kuwento ay dapat na ipahayag "sa buong mundo." Sa katunayan, ang mapanlinlang na katotohanan ay bumungad sa atin na marahil ay hindi natin talaga mauunawaan ang “ebanghelyo na ito” maliban kung naririnig at pinahahalagahan natin ang sinasabi ng Bibliya tungkol sa babaing ito!

Mayroong isang bagay sa kuwento na tumatama sa mahabang nakatolog na kord ng musika sa ating mga kaluluwa. Maaari nating ipangaral ang lahat ng tungkol sa maraming “doktrina” na ikinalulugod nating sabihin bilang “kasalukuyang katotohanan,” ngunit kung aalisin natin ang kuwentong ito,

ipinagkait natin sa ating mga tagapakinig ang mahahalagang katotohanan na ang mga tao sa mga huling araw na ito ay nagugutom na maunawaan.

Nilalayan ni Jesus na ang kanyang kuwento ay maging bahagi ng pagpapahayag ng “walang hanggang ebanghelyo” para sa mundo. Hanggang sa ating “panahon ng kawakasan” ay naging posible na ito ay masasabi “sa buong mundo,” gaya ng sinabi Niya. Ang nakakataba ng puso na katotohanan sa kwentong ito ay tatagos pa sa lumang hadlang ng kaluluwa na nakalagay sa puso ng mga Hindu, Muslim, Budista, pagano, matigas ang pusong sekularista, maligamgam na Kristiyano, lahat ng tao. Maaaring matuklasan natin ang dahilan kung bakit hindi pa naaabot ng ating mensahe ang kamalayan ng "makamundong" mundo na hindi pa natin nararating.

Ang pagkumbinsi sa talino gamit ang mga doktrina ng PowerPoint® ay mahusay; ngunit maliban kung ang puso ay naabot, ang aming mga pagsisikap ay walang kabuluhan. Binanggit ni Isaias kung paano itinago ng Ama ang Kanyang Anak na si Jesus bilang isang lihim na sandata, isang "makinis" na palaso sa "Kanyang lalagyan ng pana," upang tumagos sa puso ng mundo. Nasa lalagyan ni Maria ang palaso ng panghihikayat ng kaluluwa na dadaan sa ngayon na mahirap abutin ang mga puso sa buong mundo.

Mukhang malinaw ang sinabi ni Jesus: dapat natin siyang gamitin para tulungan tayong abutin ang puso. Ngunit maliban kung ang ating sariling puso ay natunaw, paano natin ito magagawa?

Nagbibigay si Juan ng isa pang mahalagang detalye na inalis ni Marcos

Ibinunyag niya ang nakakagulat na pagkakakilanlan kung sino ang "ilan" na humatol sa alibughang handog ni Maria ng "napakamahal" na pamahid (Juan 12:1-8).

Sa walang hanggang kahihyan, ang mga kritiko pala ay ang *labindalawang aposto!* Ilang araw na lang bago ang Kalbaryo, narito na sila na walang mas mabuting pang-unawa kaysa makiisa sa pagkondena sa lumalabas na pinakamagagandang gawaing ginawa ng isang nagsisising makasalanan, isang bagay na nagbibigay liwanag sa nangyari sa krus.

Pagkatapos ay isiniwalat ni apostol Juan ang isang mas nakakahiyang detalye. Bukod sa pagkumpirma na ang hindi pinangalanang pangunahing tauhang babae ay si Maria Magdalena, sinabi niya sa atin kung bakit ang Labing-isang apostol ay handang-handa na magbigay ng kanilang mga tinig sa mapait na

pagtuligsa sa kanya: *bulag nilang sinusunod ang pangunguna ni Judas Iscariote, ang malapit nang maging traydor at taksil.*

Ang Labing-isa ay hindi nakaisip ng malupit na mga salita ng pagkondena sa handog ni Maria. Ngunit handa silang pamunuan ng pinakakilalang tumalikod sa lahat ng panahon, at ito sa loob ng isang linggo ng pagpapako sa krus, na dapat sana ay pinaghandaan nila. Nasa kanila ang lahat ng tagubiling ibinigay sa kanila ni Jesus. (Ngunit hindi sila nakikinig.)

Siyempre, pinatawad sila ni Kristo sa pagsunod kay Judas sa kahiya-hiyang maling paghatol na ito, ngunit sa buong kawalang-hanggan ay ipagpakumbaba nila ang kanilang pinatawad na mga kaluluwa para sa kanilang bulag na pagpayag na sundin ang taksil sa pagkondena sa sakripisyo ni Kristo. (Ang pagkondena sa ginawa ni Maria ay kinabibilangan ng paghatol kay Jesus, gaya ng makikita natin.)

Sino ang babaeng ito?

Ito ay naging tanyag sa paglipas ng panahon para sa mga iskolar at teologo na binansagan si Maria Magdalena na isang patutot. Isang nakakagulat na detalyadong mosaik na larawan ang lumabas mula sa isang pag-aaral ng lahat ng sinabi ng apat na manunulat ng Ebanghelyo tungkol sa kanya, ngunit tila walang mungkahi doon na siya ay isang patutot. Sa halip, ang kanyang problema ay isang uri ng kasalanan na nagpunta sa kanya sa pag-aari ng demonyo.

Hindi ikinahihiya ng mga salaysay ng Bibliya na ilarawan ang mga indibiduwal bilang mga patutot kung ganoon nga sila. Walang tinatago. Si Maria ay maaaring tila nagkaroon ng mas malubhang problema kaysa sa simpleng prostitusyon: ang ilang mga iskolar ay naniniwala na nakikita nila ang katibayan na siya ay isang nymphomaniac, isang babaeng inalis sa kanyang pangangatuwirang isip ng isang demonyo ng pagnanasa na bukod sa pagnanais na makakuha ng pera.

Ang pagkakaroon ng sekswal na demonyo ay hindi isang kaaya-ayang pagkahumaling. Ang mga bihag nito ay mahigpit na hinahawakan dahil ang pagkakasalimuot ng pagtalik sa ating saykiko magkasundo ay bumababa hanggang sa sinaunang panahon na mga ugat ng ating pag-iral. Tayo ay nilalang sa larawan ng Diyos, “lalaki at babae.” Ang pagtalik ay hindi isang bagay para sa mga biro; ito ay isang buhay o kamatayan na paglahok sa malalim na malikhaing misteryo ng Diyos.

At hindi isang demonyo kay Maria ang nanawagan ng eksorcismo; pitong umiikot sa kanyang kaluluwa. Ang numeral na "pito" ay hindi isang eupemismo lamang. Ipinahihiwatig ng katibayan ng Bibliya na siya ay isang napakatalino na tao; at kung mas matalino ka, mas maraming demonyo ang maaaring manirahan sa iyong kaluluwa kapag nakapasok na sila. Ang babaeng ito ay malayo, malayo na.

Paano siya naging ganito?

Hindi nilikha ng Diyos ang mga tao sa ganoong kalagayan! Ang mga piraso ng mosaik na prosa sa apat na Ebanghelyo ay magkatugma upang ipahiwatig na ang taong unang nang-abuso sa kanya ay si Simon na Pariseo (ang kuwento na sinasabi ni Lucas dito sa kabanata 7 ay walang ibang kahulugan, gaya ng makikita natin²). Pinag-aaralan nina Jerry L. Walls at Joseph R. Dongell ang isang hypothetical na halimbawa ng kung ano ang mangyayari sa isang inosenteng batang babae na dumaranas ng ganitong kapalaran. Ito ay isang makahulugang sulyap sa kung ano ang maaaring pinagmumulan ng problema ni Maria Magdalena: "Isipin ang kaso ng isang batang babae na sekswal na inabuso ng kaniyang tiyuhin. Ang karanasan ay nakapipinsala sa damdamin at malaki ang naitutulong sa isang malalim na negatibong imahe sa sarili, na, bukod sa iba pang mga bagay, ay humahantong sa kanya sa sekswal na kahalayan. ...Patuloy siyang nakikipagpunyagi sa mga damdamin ng pagkakasala at kababaan sa buong buhay niya."³

Ang seksuwal na pang-aabuso ni Maria ay malinaw na naidulot sa kanya noong bata pa siya at mahina. Bagaman ang kaniyang nakatatandang kapatid na babae at kapatid na lalaki ay prominente sa kuwento sa Bibliya, walang mga detalye tungkol sa isang ama, na sana ay kapatid ni Simon. Sa ilang kadahilanan, parang nawala siya sa paningin niya. Ang mga kislap ng konteksto sa kuwento ay nagmumungkahi na ang pagpapalaki at edukasyon ni Maria ay ibinigay ni Simon, ang kilalang pinuno ng simbahan na nakatira sa Betania (isang labas ng lungsod ng Jerusalem malapit sa tahanan ng kapatid ni Maria na si Marta at kapatid na si Lazarus).

²Ako ay may utang na loob para sa detalyeng ito kay Ellen G. White, *Signs of the Times*, Mayo 9, 1900.

³ *Why I Am Not a Calvinist*, InterVarsity Press, 2004, p. 208.

Gaya ng nangyayari minsan sa mga tiyuhin at mga pamangkin, si Simon ay maaaring nagpasimula ng isang emosyonal na relasyon kay Maria. Walang ama, inosente sana siyang tumugon sa kanyang banayad na pagsalakay. Si Carsten Johnson sa kanyang maliit na tomo, *The Writing in the Sand, the Part of the Story That You Were never told About Mary Magdalene*,⁴ ay nagmumungkahi na siya ay nabuntis. Kung gayon, gustung-gusto ni Tiyo Simon na ipatapon siya sa lalong madaling panahon, baka ang kanyang banal at kagalang-galang na reputasyon ay madungisan ng tsismis na hindi mapag-aalinlanganang totoo. Ang paglalakbay ni Maria ay nasaktan sana ng pinakamalalim na hinanakit na maaaring malaman ng sinumang kabataang babae.

Ang popular na pananaw na nagpapakilala sa kanya sa babae na nangalunya sa Juan 8:1-11 ay tila kulang sa Bibliyang pahiwatig ng suporta. Ang problema ni Maria ay ang pagkakaroon ng demonyo, hindi ang pangangalunya. Bilang isang Hudyo na kabataang babae ng isang mahusay na pamilya na tumatanggap ng debotong maagang pagsasanay kasama ang magkapatid na sina Martha at Lazarus, malamang na hindi siya napunta sa prostitusyon o pangangalunya. Gayunpaman, hindi magkasya ang konteksto. Ang babae ng Juan 8 ay nasa Jerusalem, at ang mga problema ni Maria ay nangyari sa Magdala, malayo sa hilaga ng Galilea.

Malamang, kung isasaalang-alang natin ang kalikasan ng tao, tila makatwiran na pumunta si Maria sa Magdala para lamang ibaon ang sarili sa kahihyan. Siya ay kumuha ng nosedive sa kadiliman ng kawalan ng pag-asa. Ang pilosopiyang "nuthin' goin' nowhere" ay maaaring sa kanya. Ang madilim na kawalang pag-asa na may katumbas na kawalan ng paniniwala ay naging lugar para sa maramihang pag-aari ng diyablo.

Dagdag pa, ang panahon ng kuwento ng babaeng nangangalunya sa Juan 8 ay itinakda malapit sa pagtatapos ng ministeryo ni Kristo, malapit sa pagbagsak nito nang ang pagtatalo sa mga pinuno ng bansa ay hinulaan ang Kanyang paparating na pagpapako sa krus. Ngunit ang problema ni Maria ay naging maliwanag noon pa man, sa panahon ng Unang Misyonero na Paglalakbay ni Kristo, dahil ang kanyang pagpapalaya ay nangyari noon o di-nagtagal. Nalaman naming sinamahan niya ang grupo sa kanilang Ikalawang Misyonero

⁴ New York: Vantage Press, 1984.

na Paglalakbay. Ang pagkakakilanlan ni Maria ay halos hindi akma sa alinman sa isang patutot sa Jerusalem o mangangalunya.

Si Tiyo Simon ay isang napakaprominente, iginagalang na pinuno ng relihiyon. Dapat ay walang kuwento ng anumang hindi tamang relasyon kay Maria na natumagas sa media noong araw. Palaging itinuro na iginalang ang mga nakatatanda at patriyarkal na mga ulo ng pamilya, ipinailalim ni Maria ang kanyang sarili na maging maamo at yurakan, nawala ang kanyang paggalang sa sarili, at nawasak ang kanyang emosyonal na pundasyon. Habang namumuo sa kanyang kaluluwa ang pagkabigo at kawalan ng pag-asa, nagtanim siya ng matinding poot sa kanyang puso kaya nabalisa siya sa damdamin. Nang ang kanyang intelektuwal na katalinuhan ay sinamahan ng emosyonal na kawalan ng pag-asa, mayroong isang recipe para sa isang napakatalino na uri ng pag-aari ng diyablo. Ang "pito" ay ilalarawan ito nang maayos.

Kung siya ay lubos na nawalan ng paggalang sa sarili (isang kondisyon ng puso na ang pag-aari ng diyablo ay magbubunga), maaaring abusuhin din siya ng ibang mga lalaki (ang mga sundalong Romano ay nasa Galilea). Ang kanyang pagkamuhi sa mga lalaki sa pangkalahatan ay lalalim lamang at magiging mas mapait. Kaya hindi magtatagal bago siya naging kaluluwa ng tao na tinitirhan ng mga ahente ng sinaunang kadiliman. Kapag iginigiit ng Bibliya ang "pito," ipinahihiwatig nito na hindi siya matulungan ng sinuman sa paggamot.

Ngunit naging suwerte niya ang makilala ang Isang taong marunong tumulong, Isang taong makakatulong din sa atin.

Kabanata 2: Paano Nakilala ni Maria si Hesus

Marahil si kuya Lazarus o kapatid na si Marta ang nag-ayos ng pakikipag-ugnayan. Hindi pa siya nakatagpo ng lalaking malayong katulad Niya. Ang mga artista at nobelista sa mga nakalipas na panahon ay nag-iisip ng isang sekswal na atraksyon sa pagitan nina Maria at Jesus, ngunit ang Bibliya ay hindi nagpapahiwatig ng ganoon.

Alam ni Jesus ang Kanyang sarili bilang Anak ng Diyos, ngunit Siya rin ay Anak ng tao, ganap na tao, "sa lahat ng bagay ay tinutukso gaya natin, gayon ma'y walang kasalanan" (Hebreo 4:15). Ang kanyang pagiging tao ay palaging ipinapakita. Ngunit hindi kailanman nagkaroon ng isang babae sa Planetang Lupa na napakaganda at kaakit-akit na maaari niyang hangarin na maging

nobyang nagkatawang-tao na Anak ng Diyos. Siya ay "nagmamahalan," "nakipag-ugnayan" kung gusto mo, sa kung ano ang sinasabi ng Bibliya bilang ibang "babae," ang Kanyang dalisay na iglesia-na-darating. Doon na nakadirekta ang kanyang pag-ibig sa kasal. Ang iglesia, sa isang korporasyon na kahulugan, sa kalaunan ay magiging "asawa ng Kordero" na kinailangan Niyang maghintay nang matagal hanggang sa siya ay "maghanda ng sarili."

Samantala, sa Kanyang pagkatawang-tao, walang babae ang maaaring pumalit sa kanya. Walang mas mababang pag-ibig ang maaaring umapela kay Jesus! Ang mga sumulat ng mga nobela at pelikulang ito ay hindi nauunawaan ang katangian ni Hesus o ang kalikasan ng tunay na pag-ibig. Kapag umiibig ka na, walang ibang pwedeng manghimasok (kaya naman imposible ang pangangalunya para sa sinumang umiibig!). Ang Anak ng Diyos ay palaging minamahal ang Kanyang magiging asawa.

Sa Kanyang pagkatawang-tao, si Jesus ay may napakaraming tunay na pag-ibig sa Kanyang puso, na kilala bilang *agape*, na nagbigay sa sinumang babae ng kaunting paghihikayat na isipin Siya na natutukso sa romantikong paraan, bagama't sinasabi ng Bibliya na Siya ay maaaring. Sapat na kakila-kilabot para sa Kanya na hayaan ang Kanyang inosenteng ina na panoorin Siya na ipinako sa krus; paano Niya hinayaan ang sinumang ibang babae na labis na pinahirapan, kahit na payagan natin Siya sa lahat ng sangkatauhan na Kanyang tinataglay?

Ibinubukod ng Banal na Kasulatan si Maria na Kanyang ina bilang ang tanging babae sa kasaysayan na ang kaluluwa ay kailangang "tusukin ng tabak" gaya ng sinabi sa kanya ng matandang Simeon sa templo (Lucas 2:34, 35; ang sabi ng Griyego na ito ay magiging *romphia*, ang dakilang espada ni Goliath). Ililigtas ni Jesus ang sinumang babae na makibahagi sa pagpapahirap sa kaluluwa ng Kanyang sariling ina!

Ngunit mahal ni Jesus si Maria Magdalena, iyon ay tiyak, katulad ng pagmamahal Niya sa sinumang kaluluwa ng tao. Ito ay may di-makasarili, dalisay, mapagsakripisyong pag-ibig. Palibhasa'y "ginawa ayon sa wangis ng mga tao" (Filipos 2:7) at bilang nag-iisa "Nalalaman Niya kung ano ang nasa tao" (Juan 2:25), naunawaan Niya si Maria bilang walang sinumang tao. Naunawaan niya ang mga kumplikadong labirinthine ng kanyang babaeng pagiging tao, lalo na ang inabusong kalikasan ng kanyang kaluluwa. Mismo ang Manlilikha at Manunubos ng tao, hindi Niya alam kung ano ang nararamdaman niya sa mga lalaki.

Sa kahit na ganoong kaswal na pakikipag-ugnayan, ipaparating ni Jesus sa ilang paraan sa bawat kaluluwa ng tao ang isang pakiramdam ng mapagsakripisyong *agape* na pag-ibig. Kung bubuksan ng kaluluwang iyon ang puso upang “masdan” ito, ang isang tiyak na sukat ng katumbasan ay agad na sisimulan. Ang pagkilala ay sa simula ay hindi masasabi, dahil “ang kalaliman ay tumatawag sa kalaliman” kapag ang isa ay “ibinagsak ang kaluluwa,” gaya ng sa kanya⁵. Ito ay hindi isang likas na tugon sa kanyang bahagi, ngunit isang mas malalim kaysa doon, dahil sinabi ni Jesus, “Dinirinig ng Aking mga tupa ang Aking tinig... at sila ay sumusunod sa Akin” (Juan 10:27). Narinig ni Maria ang Tinig, gaano man mahina ang alingawngaw nito sa kanyang madilim at nabingi na kaluluwa. Mababasa natin na “ang *agape* ay hindi nagkukulang” (tingnan sa 1 Cor. 13:8). Maliwanag, maging sa mga kaluluwang inaalihan ng demonyo na tapat, ang kakayahang makadama ng *agape* ay “hindi kailanman nagkukulang.”

Sa nakatagong sapin ng kanyang kamalayan, nagsimulang madama ni Maria ang banal na implikasyon ng isang hindi makalupa na pag-ibig na nagtulak sa Kanya sa wakas sa Kanyang krus. *Iyon ang nagwagi sa kanyang kaluluwa*. Mayroong pagkilala doon, sa kanyang bahagi, kung isang libo na boltahe lamang ang lakas. Para sa kanya ay isang lubos na imposible na mayroong sinumang tao sa lupa na maaaring magmahal nang may kadalisan, iyon ay, tunay. Ngunit ginawa ng Isang ito. Nagising ang huling kislap ng kaluluwa na nabuhay sa kanyang puso. *Gusto niya kung ano ang mayroon Siya*, isang bagay na walang katapusan na lampas sa pakikipagtalik o pakikisama ng tao.

Isang aral mula sa mga panalangin ni Jesus

Kung sakaling matukso kang magtaka kung bakit kailangan mong manalangin at manalangin muli, at pagkatapos ay manalangin muli, para sa pagbabalik-loob ng isang tao (o kahit para sa sarili mo!), pagtibayin mo ang kuwentong ito ni Maria Magdalena. Maging si Jesus, ang banal na Anak ng Diyos, “ang Tagapagligtas ng sanlibutan,” ay kailangang manalangin ng “pitong ulit” bago ipanganak si Maria. Ang kanyang kaso ay isang mahirap (at gayundin ang bawat nawawalang kaluluwa, kabilang ang sa iyo at sa akin).

Wala sa kwento ng Bibliya ang nagmumungkahi na ang panahon ng panalangin na ito ay sa isang pagkakataon lamang. Sinasabi sa atin ng isang matalinong manunulat na “pitong beses niyang narinig ang Kaniyang pagsaway sa mga

⁵ Awit 42:7.

demonyo na kumokontrol sa kaniyang puso at isipan.”⁶ Ang mga demonyo ay hindi madaling sumuko, lalo na ang mga sekswal. Anuman ang katangian ng kanyang pagnanasa, si Maria ay nakatagpo lamang ng pansamantalang kaginhawahan sa pagpapatalsik sa unang demonyo; ngunit ang kanyang pagtitiwala ay pinasimulan. Nagsimula siyang makakita ng pag-asa. Nagsimulang mamulaklak sa kanyang isipan at puso ang maliliit na bulaklak gaya noong tagsibol pagkatapos ng isang mahirap na taglamig. Oo, maaari siyang maging isang babaeng may respeto sa sarili muli!

Ngunit nang sumalakay sa kanya ang tukso, nahulog siya. At walang masakit na mahulog pagkatapos mong isipin na naihatid ka na. Sa kanyang panibagong kawalan ng pag-asa, maaari sanang ialay ni Maria ang panalangin ng Salmista, “Iyong itinaas at ibinagsak ako” (Mga Awit 102:10). Ngunit muling nanalangin si Jesus para sa kanya, at muli siyang iniligtas. Ang pangalawang demonyo ay pinalayas!

Mahirap isipin (maliban kung ikaw mismo ay dumaan sa mga labanan sa pagkagumon) na ito ay natuloy nang pitong beses! Maririnig mo na lang si Judas Iscariote at ang mga alagad na nagsasabi kay Jesus na ang babaeng ito ay wala nang pag-asa. “Hindi mo maililigtas ang lahat; nakuha niya ito! Ginagawa mong tanga ang iyong sarili na ipagdasal muli siya!” Ngunit sa ikapitong pagkakataon ay nanalangin Siya para sa nawawalang kaluluwang ito.

Hindi tayo sapat na matalino upang malaman kung sino ang ikapitong diyablo na sa wakas ay pinalayas. Ngunit mula sa limitadong karanasan sa pastoral, ang isa ay magmumungkahi na malamang na ito ay ang mapait na sama ng loob na iniingatan ni Maria sa lahat ng mga taon na ito laban sa lalaking sumira sa kanyang buhay, laban sa taong yurakan ang kanyang kaluluwa at makasarili na umakyat sa kanyang karera sa ibabaw ng pagkasira ng kanyang buhay.

Ngunit nang magawa niya ang sarili na patawarin siya, magsisi nang sama-sama para sa kanya, upang matanto na bilang miyembro ng sangkatauhan siya rin ay “nagkasala at hindi nakaabot sa kaluwalhatian ng Diyos,” (Rom. 3: 23) at nang maramdaman niya na wala siyang sariling katuwiran ngunit ang lahat ay 100% na ibinilang mula kay Kristo, pagkatapos ay isang bagong liwanag ang nagsimulang sumikat sa kanya. Walang magiging posible maliban kung madama niya na *ang kasalanan niya ay kasalanan niya ngunit para sa biyaya*

⁶ Ellen G. White, *The Desire of Ages*, p. 568.

ng isang Tagapagligtas. Pagkatapos ay natuklasan niya kung paano naging posible ang imposibleng gawain sa harap niya: pinatawad niya ito.

Ngayon sa wakas ay malaya na siya!

Wala na ang ikapito at huling demonyo. Ngayon ay umaawit siya, “[Ang aking] kaluluwa ay nakatakas na parang ibon mula sa silo ng mga manghuhuli; ang silo ay nasira, at [ako] ay nakatakas” (Awit 124:7). Walang naisip na magsagawa ng isang gawa ng penitensiya. Ang maliit na isang libong boltahe na iyon ng narandamang *agape* ay naging isang kidlat na paggulong ng pagpapahalaga sa puso para dito. Siya ay nakatakas mula sa impiyerno mismo! Tulad nina Christian at Hopeful na tumakas mula sa madilim na piitan ng Giant Despair nang tumingin sila nang may luha sa mga katawan ng iba na karapat-dapat na namatay doon sa kawalan ng pananampalataya, ang alam niya ay luha lamang ng mapagkumbaba ngunit nagpapasalamat na pagsisisi.

Ang kanyang pagbabalik-loob ay hindi isang programa ng mga gawa. *Ang ginawa lang niya ay pahalagahan ang kanyang nakita kay Hesus.* Ang kanyang pananampalataya ay napatunayang tunay dahil agad itong gumana, gaya ng makikita natin.

Kabanata 3: Paano Masasabi ni Maria ang “Salamat”?

Nakarating na siya sa impiyerno at bumalik. Grabe ang pait na nainom niya.

Hindi sinasabi sa atin ng Bibliya ang sinumang tao na dumanas ng mga pahirap ng pitong demonyo o nadama na "pinabayaan" ng Diyos (ang Dakilang Pagbubukod, siyempre, bilang Tagapagligtas sa Kanyang krus na sumigaw, "Diyos ko, bakit Tinalikuran mo Ako?").

Sa kanyang nawawalang kalagayan, sa abot ng makatao, inalis ni Maria ang lalim ng kakila-kilabot na haharapin sa kalaunan sa mga pipiliing magdusa ng ikalawang kamatayan kasama si Satanas.⁷ Ang paglabas sa madilim na kuwebang iyon tungo sa sikat ng araw ng pag-ibig ng Diyos ay pumuno sa kanyang kaluluwa ng kaligayahang hindi mailalarawan ng sinuman. (Maaari

⁷Ang Bibliya ay nagtuturo ng dalawang uri ng kamatayan: ang pangalawa ay “ang kabayaran ng kasalanan” sa huling lawa ng apoy (Apocalipsis 20:14); at ang “pagtulog” na dinaranas ng lahat ng sangkatauhan sa pagtatapos ng kanilang pamamalagi sa lupa (tingnan ang 1 Tesalonica 4:13-17).

nating lahat na ibahagi ang kagalakan na iyon kung maaari lamang nating pahalagahan ang kadiliman ng yungib kung saan tayo naroroon - ngunit para sa biyaya ni Kristo!)

Kailangang sabihin ni Maria ang "Salamat!" kahit papaano, at gustong sabihin ito nang malakas. Ngunit paano siya? Ang lahat ay laban sa kanya. Sa isang bagay, siya ay isang babae; "manatiling manahimik sa publiko" ang panuntunan. Para sa isa pa, nawala sa kanya ang huling bakas ng kanyang reputasyon. Mukhang higit pa na hindi siya likas na matalino sa paggawa ng mga talumpati; at hindi bababa sa walang nakaligtas sa kanya. (Siya ay naging isang mahusay na mangangaral, ngunit hindi sa karunungan ng mga salita.)

Muli, sa pamamagitan ng pagsasama-sama ng maliliit na mosaik kaputol na ibinibigay ng apat na Ebanghelyo, nalaman natin na nakakuha siya ng kakaibang ideya. Narinig niya ang isang bagay na ang Labindalawa ay masyadong siksik para mahuli (ang mga babae ay may pang-anim na pandama, sinasabi sa amin). Paulit-ulit na sinabi ni Jesus na Siya ay mamamatay sa Jerusalem. Walang narinig ang Labindalawa tungkol dito. Kung Siya ay mamamatay, naisip ni Maria, mapapahiran man lang niya ang Kanyang bangkay ng ilang mahalagang pabango.

Idiniin ng tatlo sa mga Ebanghelyo na ang anumang uri na nakita niya ay "napakamahal." Ang dalubhasa sa pananalapi, si Judas Iscariot, ay nagsuri nito sa "mahigit tatlong daang denario," mga pilak na barya – katumbas ng sahod ng isang manggagawa sa loob ng isang buong taon.⁸ Kung ang isang tao na naghanda at nagbinta ng droga ay may anumang mas mababang halaga na "ibinebenta," tinanggihan niya ito. Ang binili niya ay akma para sa emperador, o hindi bababa sa kanyang kamahalan, si Gobernador Pilato. Ito ay kilala bilang "spikenard," na na-import mula sa malayong Himalayas ng hilagang India, na ginawa mula sa mga ugat ng isang espesyal na halaman na matatagpuan lamang doon.

Hawak ang mamahaling prasko ng alabastro, lumilitaw na umuwi si Maria at inilapag ito upang hintayin ang malungkot na araw kung kailan ito kakailanganin. Dapat siyang maging matiyaga (nabasa natin na ang *agape* ay laging nagpapasensya sa nagmamay-ari nito).

Dumating si Simon sa pansin ng madla

⁸ Mateo 20:1, 2.

Bagama't tila walang puso at malupit sa pagpapatapon kay Maria, tao pa rin si Simon. Ang sangkatauhan sa haba ay kailangang abutin ang kanyang eklesiastikal na ambisyon. Ang kanyang budhi ay hindi maiwasang mabigatan ng pagkakasala; sinira niya ang buhay ng isang babae. Sa isang kahulugan, ang kanyang dugo ay nasa kanyang mga kamay.

Nakikipag-ugnay siya kay David na sumulat ng Awit 32 pagkatapos niyang patayin si Uriah na Heteo at nakawin ang kanyang asawa. Pinahihirapan ng salmo ang kaluluwa ni Simon: "Araw at gabi ang iyong kamay ay mabigat sa akin" (Awit 32:4). Ang tagpo ng mga luha ng pagkawasak ni Maria habang iniutos niya sa kanya na umalis ay dapat na nasa isip niya gabi at araw, lalo na sa gabi.

Ang pagkakasala ay nagtutulak sa isang tao sa mga gabing walang tulog at mga araw ng pagkabalisa, at walang paraan upang mapawi ito. Siya ay maaaring maging isang mahusay na tao sa opisina, lahat ng mga ngiti at paghipo sa likod kasama ang kanyang mga kaibigan sa araw, ngunit sa gabi siya ay nag-iisa sa dilim na may pagsisiyasat kombiksyon ng Banal na Espiritu.

Madalas itong nangyayari kapag ang isang tao ay nagdadala ng hindi nalutas na pagkakasala, ang pinakamahina na organo ng katawan ng isang tao ay nasira sa sakit. Sa kaso ni Simon, isang kakila-kilabot na sakit ang dumaaan sa kanya. Sa kanyang takot, na suriin siyang may ketong, na nangangahulugang kailangan na niyang umalis ng bahay. Higit pa sana siya sa tao kung hindi niya akalain na ang isang matinding Diyos ay nagbabayad sa kanya para sa kanyang pakikitungo kay Maria.

Ako ay may utang na loob sa isang maalalahanin na may-akda para sa isang matalik na sulyap: Nakilala ni Simon si Jesus sa isang lugar, at "malungkot na nanalangin sa Kanya" na pagalingin siya sa kanyang ketong.⁹ Maliwanag na si Jesus ay tumugon nang may biyaya, hindi humihingi ng pangako o kahit na pangako sa bahagi ni Simon - na karaniwan para kay Jesus. Ang lahat ng Kanyang pagpapagaling ay ginawa sa biyaya ng Bagong Tipan. Umuwi si Simon na masaya, ngunit marahil ay hindi masyadong nagpapasalamat. Ngunit siya ay isang disenteng uri ng tao. Siya ay gumaling sa isang kakila-kilabot na sakit; dapat sabihin niya ang "Salamat" kahit papaano.

Ngunit paano niya magagawa?

⁹ Ellen G. White, *Spirit of Prophecy*, vol. 2, p. 380.

Bilang isang machong lalaki na ang mga mata ay hindi nalalabo sa mga luha, hindi niya magawa ang tulad ng gagawin ni Maria nang lumuhod siya nang may luha sa harap ng kanyang Tagapagligtas. Si Simon ay isang tao sa mga tao, walang sentimentalidad para sa kanya. Milyun-milyong tao ang nagnanais na alam nila kung paano lumuha. Itinuro mula sa pagkabata upang pigilan ang mga likas na impulses ng sangkatauhan, sila ay nagiging malamig sa puso. Si Simon ay bihag sa lamig ng kanyang puso, at siya ang pinakamahigpit na deboto ng isang programa sa paggawa.

Ngunit sa wakas ay nagpasiya siya kung ano ang maaari niyang gawin: maghahanda siya ng isang piging at anyayahan si Jesus at ang Kanyang mga disipulo na pumunta (tingnan ang Marcos 14:3-5). Ito ay walang alinlangan na tumagal ng ilang lakas ng loob, dahil ito ay ilang araw na lamang bago ang pagpapako sa krus, at ang damdamin ng mga Pariseo sa bayan ay matinding laban kay Hesus. Hindi niya kailangang sabihin ang anumang bagay na nakakahiya; ang kanyang magiliw na pakikitungo ay tahimik na maisakatuparan ang gawa. Nalutas ang problema.

Kalikasan ng tao kung ano ito, malabong ilalagay niya si Maria sa Listahan ng bisita. Sa katunayan, sinabi sa atin ni Lucas na nalaman niya ang tungkol sa kaganapang masaya nang independyente sa isang imbitasyon mula kay Simon (Lucas 7:37).

Nang malaman niya ito, nag-isip siya ng mas magandang ideya kaysa mag-aksaya ng pabango sa patay na katawan ng Tagapagligtas: bakit hindi pahiran Siya habang Siya ay nabubuhay pa? Naunawaan niya ang mahal na turo ng Bibliya na “ang mga patay ay walang anumang nalalaman,” na sila ay walang malay sa kamatayan.¹⁰ Hawak-hawak ang kanyang mahalagang alabastro prasko, pumunta siya sa piging at, sa diwa, "nabagsak ang tarangkahan."

Nang mahanap si Jesus, tumayo siya sa likod kung saan Siya nakahiga. Ang lahat ng nahuhulog na pasasalamat sa pagliligtas sa kanya mula sa impiyerno ay bumuhos sa isang hindi sinasadyang agos ng luha habang lumuhod siya sa harapan ni Jesus. Sinabi ni Luke ang kuwento:

“Pagkatapos ay hiniling siya ng isa sa mga Pariseo na kumain kasama niya. At pumunta siya sa bahay ng Pariseo, at naupo upang kumain.

¹⁰ Ecclesiastes 9:5

“At narito, ang isang babae sa bayan na isang makasalanan, nang malaman niya na si Jesus ay nakaupo sa hapag sa bahay ng Fariseo, ay nagdala ng isang sisidlang alabastro na may mabangong langis, at tumayo sa kaniyang paanan sa likuran niya na umiiyak, at siya ay nagsimulang maghugas. Ang kaniyang mga paa ng kaniyang mga luha, at pinunasan ng buhok ng kaniyang ulo; at hinalikan niya ang Kanyang mga paa at pinahiran ng mabangong langis.

“At nang makita ito ng Fariseo na nag-anyaya sa kaniya, ay nagsalita siya sa kaniyang sarili, na sinasabi, Ang taong ito, kung Siya ay isang propeta, ay malalaman niya kung sino at anong uri ng babaing ito ang humihipo sa kaniya, sapagkat siya ay makasalanan.” (Lucas 7:36-39, NKJV).

Madalas kong iniisip kung ano ang gagawin ko sa sandaling ito kung ako ay si Hesus. Alam niya ang buong kuwento ng pagtakas ni Simon kay Maria. Dapat bang talikuran ni Jesus si Simon at tawagin itong araw? Ang pagliligtas kay Maria ay isang magandang gawain sa araw; bakit hindi ka umuwi at magpahinga? Sa palagay ko sasabihin ko sa may-anyaya, “Salamat, Simon, sa pag-imbita sa Akin. Magandang hapunan, ngunit mayroon akong isa pa akong pupuntahan. Lalampasan ko ang kainan. Paalam.” Nangatuwiran sana ako sa sarili ko, "Hayaan mong mabulok ang kritikong ito."

Ngunit si Jesus ay may pagmamahal din sa mahirap na si Simon. Kung mahirap ang kaso ni Maria, mas mahirap ang kay Simon. Siya ay naabala ng "pitong diyablo," ngunit mayroon din siyang ikawalo. Ang kanyang kaluluwa ay nakabarkada, na nakabaluti ng isang pagmamataas na inilalarawan ng Apocalipsis bilang isang pader ng paglaban - ang halos walang pag-asa na pagdurusa sa puso na nalaman ng Kanyang iglesia - ang pagiging maligamgam.

Nakabaon sa kaparehong "mayaman at dumami sa mga kalakal" na ito na tila tumatagos sa pinakahuli sa pitong iglesia ng Apocalipsis 2 at 3, si Simon ay halos hindi tinatablan ng natutunaw na impluwensya ng Banal na Espiritu. Ang kalahating katigasan ng puso ay ang pinaka-mapanghamong kalagayan ng "pagkawala" na kinailangan ng Diyos na harapin sa Kanyang nag-aangking mga tao sa lahat ng kapanahunan ng tao. Si Simon ay hindi maabot, gaya ng sinasabi ng hula tungkol sa “anghel ng iglesia ng mga Laodicea.” Halos walang makakaabot sa mga ganitong puso.

Ano ang maaaring gawin ni Jesus para sa kanya?

Dito sa salaysay ay isang magandang halimbawa ng kung ano ang isang pang-araw-araw na karanasan para kay Jesus. Sa isang napakatalino na pananaw sa Kanyang lihim na personal na buhay, inilarawan ni Isaias ang Kanyang araw-araw na mga debosyonal sa umaga:

“Siya [ang Panginoong Diyos] ay gumigising sa Akin tuwing umaga, ginigising Niya ang Aking tainga, upang makarinig bilang mga may aral. Binuksan ng Panginoong Diyos ang Aking tainga, at hindi ako naging mapanghimagsik, ni tumalikod man ako” (Isaias 50:4, 5, NKJV).

Malinaw itong isinalin ni Peterson:

“Ang Guro, ang Diyos, ay nagbigay sa Akin ng isang mahusay na itinuro na wika, kaya alam Ko kung paano hikayatin ang mga pagod na tao. Ginigising niya ako sa umaga...at hindi na ako natulog, hindi ko ibinalik ang mga takip sa Aking ulo” (Ibid, *Ang Mensahe*).

Tiyak na taimtim na nanalangin si Jesus noong umagang iyon para sa Ama na ituro sa Kanya kung ano ang sasabihin sa anumang problemang maaaring dumating sa araw na iyon. (Mayroon tayong parehong pagkakataon na matuto “umaga-umaga”!)

Ang Banal na Espiritu ay kumislap sa isip ni Jesus ng isang kuwento na maaaring magligtas kay Simon mula sa kanyang sarili, at magliligtas din sa atin kung maaari nating maunawaan ang punto. Ito ay isang tugon sa pagmumuni-muni ni Simon sa sarili niyang pagbati:

“At sumagot si Jesus at sinabi sa kanya, ‘Simon, may sasabihin ako sa iyo.’ At sinabi niya, ‘Guro, sabihin mo.’

“‘May isang pinagkakautangan na may dalawang may utang. Ang isa ay may utang na limang daang denario, at ang isa ay limampu. At nang wala na silang maibabayad, maluwag niyang pinatawad silang dalawa. Sabihin mo sa Akin, kung gayon, sino sa kanila ang higit na magmamahal sa kanya?’

“Sumagot si Simon at sinabi, ‘Sa palagay ko yaong higit niyang pinatawad.’ At sinabi Niya sa kanya, ‘Tama ang iyong paghatol!’” (Lucas 7:40-43, *Ang Mensahe*).

Tiyak na sapat ang katalinuhan ni Simon upang makuha kaagad ang punto. Ang babae na kanyang hinamak ay siyang may utang ng limampung pilak na barya; ang limang daang utang ay nasa kanya.

Maaaring pabayaon siya ni Jesus sa bagay na iyon, at mabiyayaan sana siya ng pagkaunawa sa kanyang tunay na pagkakasala. Ngunit pinili ng Tagapagligtas na idiin nang malalim ang tinik:

“Pagkatapos ay lumington Siya [si Jesus] sa babae at sinabi kay Simon [na nakatalikod sa kanya!], ‘Nakikita mo ba ang babaing ito? Pumasok ako sa iyong bahay; hindi mo ako binigyan ng tubig para sa Aking mga paa, ngunit hinugasan niya ang Aking mga paa ng kanyang mga luha at pinunasan ng buhok ng kanyang ulo” (Ibid, bersikulo 44).

Namula siguro si Simon. Ngunit mas malalim ang tinik:

“‘Hindi mo Ako binigyan ng halik, ngunit ang babaeng ito ay hindi tumitigil sa paghalik sa Aking mga paa mula nang ako ay pumasok” (Ibid, bersikulo 45).

Sa ngayon ay malamang na pulang-pula na si Simon. Ngunit may darating pa:

“‘Hindi mo pinahiran ang Aking ulo ng [karaniwang] langis, ngunit pinahiran ng babaeng ito ang Aking mga paa ng mabangong langis” (Ibid, bersikulo 46).

Narinig ng lahat ang bawat salita. Malamang gusto ni Simon na bumagsak sa sahig. Pagkatapos ay binanggit ni Jesus ang pormula na kailangang matutunan ni Simon, at na ang mga “malamig na tubig” ng Diyos ay namamatay upang maunawaan ngayon kung ayaw nilang manatiling maligamgam sa loob ng isa pang siglo o higit pa:

“‘Kaya't sinasabi ko sa iyo, ang kaniyang mga kasalanan, na marami, ay pinatawad, sapagka't siya'y nagmahal ng lubos. Ngunit kung kanino pinatawad ng kaunti, kaunti rin ang nagmamahal” (Ibid, bersikulo 47).

Mayroong malalim dito tungkol sa pag-aaral ng pinakamahirap na gawain na kailangang matutunan ng sinuman sa atin: kung *paano magmahal*. Maaari ba itong maging madali kapag naunawaan natin ang pormula na itinuturo ni Jesus?

Ngunit ano ang nangyari kay Maria?

Sa pagtatapos ng pakikipagkuwentuhan na ito kay Simon, ang Kanyang likuran ay nakatalikod pa rin sa Pariseo ngunit kinakausap si Maria, sinabi ni Jesus sa kanya:

“Iniligtas ka ng iyong pananampalataya; humayo ka sa kapayapaan” (Ibid, bersikulo 50, KJV).

Ibinabangon nito ang tanong: ano ang pananampalataya? Iniligtas nito si Maria, na naligaw bilang siya. Maliwanag na nilayon ni Jesus na ang kanyang karanasan ay magpapaliwanag para sa atin kung ano ang maaaring maging tunay na kahulugan nito.

Kabanata 4: “Ano ang Pananampalataya?” Sagot ni Hesus

Sa party, sinabihan ni Jesus si Maria na “humayo ka nang payapa, iniligtas ka ng iyong pananampalataya.” Siya ay may mahalagang pag-aari: tunay na “pananampalataya.” Ngunit ano ito?

Sinabi ng mga Intsik na ang isang larawan ay nagkakahalaga ng isang libong salita. Ang pananampalataya ay ang *sine qua non* ng tunay na karanasang Kristiyano. Ang katuwiran ay sa pamamagitan lamang ng pananampalataya, “hindi sa mga gawa, upang ang sinoman ay huwag magmapuri” (Efeso 2:8, 9).

Ngunit kailangan nating makilala ang tunay na pananampalataya sa huwad nito kung nais nating malaman ang kapayapaan ng puso. Itinaas ni Jesus ang pusong-tugon ni Maria sa Kanyang pagliligtas sa kanya mula sa kanyang "pitong demonyo" bilang ang gusto ng mga Intsik: ang "larawan" ng pananampalataya. Ang kuwento ni Maria ay ginagawang madali para sa atin na maunawaan. Ang larawan ay nagkakahalaga ng higit sa maraming libong salita.

Upang sabihin ang kahulugan na iyon nang simple, ang pananampalataya ay isang pusong pagpapahalaga sa *agape* na pag-ibig na nagbunsod sa Anak ng Diyos na mamatay para sa atin sa Kanyang krus. Ang pananampalatayang iyon ay mayroon si Maria.

Mula sa kanyang unang pakikipag-ugnayan sa Tagapagligtas, sinimulan niyang buksan ang kanyang puso para sa Banal na Espiritu na "ibuhos" sa *agape* na

iyon. Hindi siya makatanggap ng marami sa una, ngunit araw-araw ay nagsimulang lumaki ang kanyang kapasidad.

Sa Kanyang unang pakikipag-ugnayan sa kanya sa Magdala, ipinakita ni Jesus ang *agape* na iyon, marahil hindi sa mga salita, ngunit sa hitsura, sa pakikipag-ugnayan, sa espiritu, sa taimtim ng Kanyang panalangin para sa kanyang kaligtasan. Halos wala na siya, ngunit isang maliit na labi ng kaluluwa ang nasa loob niya na tumugon sa maliit na kislap ng pagpapahalaga. Pagkatapos noon, sa bawat kasunod na panalangin sa sumunod na anim na sesyon, ang kanyang pagpapahalaga sa Kanyang *agape* ay lumago.

Ang nag-udyok sa kanya pagkatapos noon ay hindi takot sa impiyerno, hindi pag-asa ng gantimpala, hindi pag-ibig sa langit, hindi pagnanais para sa papuri mula sa iba, ngunit isang ganap na hindi mayabang na pagpapahalaga para sa "lapad at haba at lalim at taas - at malaman ang pag-ibig. [*agape*] ni Cristo na lampas sa kaalaman" (Mga Taga Efeso 3:18, 19).

Naranasan niya ang katotohanan ng kasiya-siyang proseso na nakasaad sa Roma 5:5:

"Ang pag-asa ay hindi nabigo, sapagkat ang pag-ibig [*agape*] ni Kristo ay ibinuhos sa ating mga puso ng Espiritu Santo na ibinigay sa atin."

Simula sa walang laman na puso, pinupuno ito ng *agape* na parang pinupuno mo ang isang pitsel ng alak!

At kapag napuno na ang puso, ang lahat ng ito ay dumadaloy sa iba nang kasingdali at natural na dumaloy mula sa puso ni Jesus. Hindi sa sinusubukan at subukan mong *kumilos* tulad ni Jesus; "masdan," tingnan, unawain, ang katotohanang nasa Kanyang puso; alamin kung ano ang naging halaga Niya para iligtas ka; pagkatapos ay ang parehong pag-uugali ay dumadaloy mula sa iyong sariling puso. Tulad ng panonood ng laro sa arena, nakikita natin ang dramang ito na hindi namamalayan kay Maria. Siya ay isang pagpapakita kung paano naliligtas ang isang makasalanan.

Ang ugnayan sa pagitan ng pag-ibig ni Kristo at ng pananampalataya ni Maria

Nang basagin niya ang prasko ng alabastro ng mahalagang pamahid para pahiran si Jesus, nagbibigay siya ng aral sa mundo. Ipinakita niya ang parehong espiritu ng pagsasakripisyo na ipinakita ng buhay at kamatayan ni Jesus. Ang gawa ni Maria ay may espesyal na kahulugan para sa atin bilang isang paglalarawan ng kung ano ang humantong sa Kanya sa Kanyang krus.

Ang kanyang pagkilos sa Betania ay namumukod-tangi sa kasaysayan bilang ang pinakamaganda, nakakaantig sa puso na ginawa kailanman ng isang nagsisising makasalanan. Ito ay malapit na kasangkot sa pagsasakatuparan ng malaking kontrobersya sa pagitan ni Kristo at ni Satanas dahil ito ay malugod na katibayan kay Jesus at sa nanonood na sansinukob na mali ang dakilang pagtatalo ni Satanas: *ang sangkatauhan ay talagang may kakayahang magtamo ng pusong pagpapahalaga sa sakripisyong ginawa ni Jesus.*

Si Maria ay walang sariling katuwiran; ngunit ang katuwiran ng kanyang Tagapagligtas ay *naibahagi* sa kanya, upang maging isang mahalagang elemento ng kanyang pagkatao. Tinanggap niya ito. Ito ay hindi lamang legal na *ibinilang*; nakahanap ito ng *matutuluyan* sa kanyang kaluluwa. Kung paanong matagal nang pinatunayan ni Job na mali si Satanas nang ipakita niya na ang isang tao ay maaaring maglingkod sa Diyos nang walang gantimpala, kaya ngayon si Maria ay gumawa ng isang kahanga-hangang pagpapakita, ngunit hindi napagtanto ang kanyang tungkulin.

Ipinakita niya ang kapangyarihang nakasaad sa isang pangako. Sinusunog niya ang lahat ng tulay sa likod niya; mula ngayon ay ibinigay niya ang kanyang sarili sa Tagapagligtas, ang lahat ay nakalagay sa altar ni Kristo. Sinabi ni Pablo, "Para sa akin ang mabuhay ay si Cristo" (Filipos 1:21). Mula ngayon wala na siyang problema sa "pagsunod." Ito ay hindi lamang panlabas na kilos; ito ay puso.

Tinulungan ba niya si Jesus?

Isipin kung paano pinasaya ng kanyang marangal na gawa ang puso ng Tagapagligtas sa Kanyang pinakamadilim na oras nang Siya ay nakabitin sa Kanyang krus! Walang anghel mula sa langit ang makapagdadala sa Kanya ng kaaliwan na ibinigay sa Kanya ng alaala ng kanyang maluha-luhang sakripisyo. Sa kanyang sakripisyong pananampalataya na nakadirekta sa Kanya, naunawaan Niya ang isang pangako ng Kanyang kagalakan sa wakas. Ang paghihirap ng Kanyang kaluluwa ay bibili para sa Kanya ng isang mahalagang gantimpala – ang paggawa ng *maraming* matuwid sa pamamagitan ng "pananampalataya na gumagawa sa pamamagitan ng pag-ibig" (Galacia 5:6; Isaias 53:11).

Natugunan ng kamatayan ni Kristo sa krus ang legal na hinihingi ng pagbabayad-sala. ayos lang. Ang mga teologo ay maaaring makipagtalo tungkol dito nang walang katapusan. Ngunit ang pag-uudyok ng gayong pagsisisi na

pag-ibig sa puso ng tao ang siyang nagpapabago sa buhay. Nagbibigay ito sa Tagapagligtas ng gantimpala para sa Kanyang paggastos sa Kanyang sarili.

Isang utang kay Kristo at isang utang sa babaeng ito!

Maaaring may utang ang mundo kay Maria na hindi pa nito nakilala. Pinalakas niya ang loob ng Isa na lubhang natutukso sa panahon ng Kanyang pinakamalaking pangangailangan. Ang malamig na pusong Labindalawa ay hindi nagbigay sa Kanya ng kaaliwan gaya ni Maria, na kanilang hinamak dahil sa kanyang labis na handog.

Hindi alam ni Maria kung bakit siya naantig na gawin ito. Siya ay napag-alaman lamang sa pamamagitan ng ilang hindi mapag-aalinlangan ngunit hindi nagkakamali na dahilan ng *agape*. Ginugol niya ang lahat para bilhin ang pamahid na ito. Ang totoong nangyari ay pinahiran niya ang katawan ni Kristo “nauna pa” para sa libing. At lubos Niya itong pinahahalagahan!

Hindi niya lubos na nagawang ipagtanggol ang kanyang pagkilos sa harap ng mga mapang-uyam na disipulo kaya't si Jesus mismo ay kailangang pumasok at iligtas siya. Sa pagsasagawa ng kanyang pagtatanggol, binago Niya ang pangyayari sa isang aral sa kahulugan ng krus.

Sa katunayan, mula sa Kanyang sinabi, tila kailangan ang isang nakikiramay na pagpapahalaga sa labis na nakaaantig na gawa ni Maria kung mauunawaan natin ang mismong ebanghelyo. Ipinahayag Niya para sa kanyang pagkilos ang mataas na paggalang ng Kanyang mga tagasunod sa lahat ng kapanahunan: “Saanman ipinangaral ang ebanghelyong ito sa buong mundo, ang ginawa ng babaing ito ay sasabihin din bilang isang alaala sa kanya.” Walang katapusan na mas mahusay kaysa sa anumang marmol na inskripsiyon para sa isang Romanong emperador!

Narito ang sapat na dahilan para bigyan natin ng pansin si Maria.

Ngunit bakit labis siyang pinuri ni Jesus?

Siya ba ay hindi balanseng gaya niya? Hindi kaya mas pinigilan at konserbatibo Siya sa Kanyang mga pangungusap? Ang matatalinong tao sa pangkalahatan ay hindi gaanong masigasig.

Para sa kapakanan ng "ebanghelyo na ito" na ang halimuyak ng kanyang gawa ay mailathala sa ibang bansa, gaya ng sinabi ni Jesus. Narito ang susi sa kung ano ang nakalilito dito. *Si Maria ay nangangaral ng isang sermon.* Ang labis na

pag-ibig ni Jesus ay humihingi ng labis na tugon, at samakatuwid ay dapat siyang ipagtanggol ni Jesus. Dapat niyang ipagtanggol ang Kanyang krus! Nakita niya ang sapat na dahilan:

- Ang kanyang pagkilos ay nagpapaliwanag sa ebanghelyo at nagdulot ng matinding kaginhawahan sa mga alituntunin nito ng pagmamahal, sakripisyo, at kadakilaan.
- Ang paghahanap ng kamalian ng mga alagad ay naglalantad sa ating likas na katigasan ng puso bilang reaksiyon sa pag-ibig na ipinahayag doon.
- Kung tayo ay naroroon sa okasyong ito, mahihirapan tayong hindi tumayo kasama ni Judas Iscariote. Nagsalita siya ng makatwirang sentido komun! Marahil maraming mga lupon ng iglesia at mga komite ng kumperensya ang nagsabi ng "amen!" sa kanyang maayos na paghatol sa pananalapi.

May ginawa si Maria na hindi makatwiran at mapag-aksaya sa hitsura ng lahat ng tao. Kung ang “tatlong daang denario,” ang halaga ng pamahid, ay kumakatawan sa sahod ng isang manggagawa sa loob ng isang buong taon (“isang denario sa isang araw” ang karaniwang suweldo, Mateo 20:2), malamang na sapat na ang ganoong halaga. upang magbigay ng pagkain para sa limang libong lalaki “bukod sa mga babae at mga bata,” ayon sa maingat na pagtatantya ni Filipi. At nakatulong sana ito sa maraming mahihirap na pamilya (tingnan sa Juan 6:7 at Mateo 14:21). Bakit hindi hinarap ni Jesus ang reklamong ito?

Maaari nating itanong, “Panginoon, hindi ba isang mas matino, praktikal na gawain ng debosyon para sa kanya na gumamit ng ilang patak upang pahiran ang Iyong ulo, at pagkatapos ay ibenta ang balanse para sa aming pondong pangkawanggawa? Bakit mo siya kinukuha nang lubusan?”

Ngunit si Hesus mismo ang nagtatanggol kay Maria

Maaari nating itanong, “Panginoon, hindi ba isang mas matino, praktikal na gawain ng debosyon para sa kanya na gumamit ng ilang patak upang pahiran ang Iyong ulo, at pagkatapos ay ibenta ang balanse para sa aming pondong pangkawanggawa? Bakit mo siya kinukuha nang lubusan?”

Maaari nating pasalamat Siya na ang mga masigasig na gaya ni Maria ay isang maliit na minority lamang sa iglesia ngayon. Ito ay nakalilito, ito ay tila walang ingat na pagmamalabis sa bahagi ni Jesus.

Maaaring may nasabi siyang maganda sa kanya, magiliw na pinuri ang init ng kanyang pagmamahal habang malumanay na ikinalulungkot ang labis na pagpapahayag nito. Mabait sana niyang pinalakas ang loob niya at kasabay nito ay pinatahimik ang makatwirang galit ng Kanyang Labindalawa. Iyan ang susubukang gawin ng sinumang matalinong pastor upang mapanatiling magkasama ang board ng kanyang iglesia!

Hindi ganoon kay Hesus! Ang kaawa-awang nagpepenitensiya ay nagsisikap na makatakas nang hindi napapansin, nalulula sa kalituhan at kahihyan, sa takot na ang kapatid na si Marta, ang kapatid na si Lazarus at posibleng maging si Jesus ay isipin na siya ay hangal at walang kabuluhan. Ngunit nahuli siya ng Kanyang mga salita at hinawakan siya. Itinaas Niya ang Kanyang tinig sa ibabaw ng bulungan ng mga disipulo: “Pabayaang ninyo siya. Bakit ninyo siya pinoproblema? Siya ay gumawa ng isang mabuting gawa para sa Akin” (ang salitang “mabuti” ay kalos sa Griyego, ibig sabihin ay ‘eksaktong,’ ‘eksaktong tama’).

Malayo sa pag-apruba ng maliwanag na paggalang ng mga disipulo sa mga mahihirap, naglagay Siya ng ibang interpretasyon sa motibo ni Maria, at ito ay naging isang mas totoong pagkakawanggawa. Ang kanyang gawa ay isang sasakyan para sa pagpapahayag ng ebanghelyo. Siya, sa katunayan, ay nagbibigay sa kanyang gawa ng isang simbolikong kahulugan, at siya mismo ay walang alam tungkol dito:

- Sa prasko ng alabastro, nabasag sa Kanyang paanan, nakita Niya ang Kanyang katawan, nabugbog at nabasag para sa atin.
- Sa mahalagang pamahid na umaagos sa sahig, nakita Niya ang Kanyang dugo na “nabubuhos para sa marami para sa kapatawaran ng mga kasalanan,” ngunit tinanggihan at hinamak ng karamihan sa mga tao sa lupa.
- Sa motibo na nag-udyok sa pagkilos ni Maria - ang kanyang puso, nagsisisi na pagpapahalaga sa Kanyang sakripisyo - nakita ni Jesus ang tunay na pagpapakita ng Kanyang pagmamahal sa atin.
- Sa kanyang sakripisyo para bilhin ang pamahid na may dapat na kabuuan ng pinaghirapang ipon,¹¹ nakita Niya ang lubos na pag-alis ng Kanyang sarili sa papel ng banal na Pag-ibig ng ating mga kaluluwa.

¹¹ Mukhang hindi nararapat na isipin ang kanyang 300 pilak na barya bilang sahod ng isang patutot! (Tingnan ang Deuteronomio 12:18.)

- Sa kanyang maliwanag na pagmamalabis, nakita Niya ang kadakilaan ng handog ng Langit na ibinuhos nang sapat upang iligtas ang isang buong mundo, ngunit pinahalagahan ng iilan lamang sa mga naninirahan dito.

Obligado si Hesus na ipagtanggol ang Kanyang kahanga-hangang krus sa harap ng mga taong dapat sana ay may mga puso na pahalagahan ang hindi masasabing halaga nito!

Nakakaawa, nakikita natin ang ating sarili sa malamig na pusong si Simon at ang Labindalawa

Si Judas ay nagkaroon lamang ng mga panunuya ng paghamak para sa pagmuni-muni na ito ng pinakadalisay at pinakabanal na pag-ibig na walang hanggan; at ang mga disipulo ay nakasunod lamang sa mga pahiwatig ng kanyang makasariling pagpuna. Maglakas-loob ba tayong isipin ang ating sarili na mas banal kaysa sa kanila?

Makabubuting tandaan natin na si Maria ay ipinaalam sa pamamagitan ng mahiwagang mga pahiwatig ng Banal na Espiritu. Yumuko siya para walang dahilan. Sa isang wasak at nagsisising puso lamang makakatagpo ang inspirasyong iyon.

Ang mga disipulo ay walang kamalay-malay tungkol sa gayong mga pahiwatig, ngunit sila ay pribadong nakatanggap ng mga turo tungkol sa nalalapit na kamatayan ni Jesus na malamang na hindi malinaw na narinig ni Maria. Dapat ay nagkaroon sila ng pag-unawa sa paghahanda. Ngunit ngayon ang isang babaeng hindi naturuan ay nangaral ng isang *sermon* sa krus na mas magaling magsalita kaysa kay Pedro noong Pentecostes. Hanggang ngayon ay nagpapakilig ito sa puso ng mga nag-iisip nito.

Ngayon ay nakikita natin na ang kakilala sa mga makasaysayang detalye ng pagpapako sa krus ay walang halaga kung ihahambing sa isang pusong nagpapahalaga rito. Kung hindi mauunawaan ng laman at dugo ang doktrina ng *pagkatao* ni Kristo, tulad ng sinabi ng Tagapagligtas sa Caesarea Philippi,¹² hindi rin mauunawaan ng laman at dugo ang doktrina *ng krus*.

¹² Mateo 16:17

Kabanata 5: Paano Inilalarawan ng Gawa ni Maria ang Sakripisyo ni Kristo para sa Atin

Isaalang-alang ang *motibo* na nag-udyok kay Maria. Ito ay hindi isang pag-asa ng gantimpala o kahit na pagnanais para sa papuri, na ginawa niya ito. Gusto niyang hindi napapansin. Tanging ang biglaang halimuyak na napuno ng silid ang nagtaksil sa kanya. Ang pananampalatayang gumagawa sa pamamagitan ng pag-ibig lamang ang kanyang gabay na prinsipyo, at iyon naman ay salamin ng pag-ibig ni Jesus sa mga makasalanan.

Ano ang motibo na humantong sa Kanyang krus? Maaaring isulat ng mga teologo ang kanilang mabigat na tomes na sinusubukang i- salaysay ang kakaibang gawa sa Kalbaryo, para lamang bumalik, pagod sa wakas upang mapagtanto na walang ibang dahilan ang maaaring ibigay maliban sa *agape*.

Napakalaking nakapagpapatibay kay Jesus na makitang masasalamin kay Maria ang larawan ng Kanyang sariling katangian! "Sa isang makasalanan?" nagtatanong ka ba. Oo, sa "isang babae...na isang makasalanan" (Lucas 7:37) at sa isang malungkot, nakita Niya ang Kanyang sarili na naaninag. Bilang isang positibong pag-tatak ng isang larawan ay nagmula sa isang negatibo, nakita Niya sa kanyang pag-ibig ang tatak o pagkakahawig ng Kanyang sariling huwaran-pag-ibig. "Sinisira ang Aking puso," sigaw Niya (Awit 69:20); sinisisi na ngayon ang kanyang puso sa pamamagitan ng ministeryo ng Kanyang sariling wasak na puso. Ang kanya ay naging kawangis Niya.

Mga anghel sa langit, kantahin ang iyong mga awit ng tagumpay! Ang plano ng kaligtasan ay napatunayang isang tagumpay! Isang malaking milyahe ang naipasa. Sa abot ng malamig na pusong Labindalawa, ang panganib na kinuha ng Diyos sa Kalbaryo ay maaaring hindi pa mukhang makatwiran, ngunit ito ay isang tagumpay para sa babaeng ito ng Betania. Ibig sabihin, magiging tagumpay ito para sa marami! Ang sakripisyo ng Diyos kay Kristo ay kinuha mula sa kanyang kaluluwa ang komplementaryong sakripisyo nito: "isang bagbag na espiritu: isang bagbag at nagsisising puso." Sa kabutihang palad, iba ang Diyos sa mga alagad; "Hindi niya ito hahamakin" (Awit 51:17).

Isaalang-alang ang sakripisyo ng gawa ni Maria

Ito ay nagniningning kung ihahambing sa sakripisyo ni Hesus para sa atin. Sa pagpupuri sa kanya, sinabi Niya, "Ginawa niya ang kanyang makakaya." Ginawa rin Niya ang lahat ng Kanyang makakaya.

Kung si Maria ay ginantimpalaan sa temporal na paraan para sa kanyang ginastos para sa pagbili ng pamahid na iyon, hindi natin alam. Ngunit nawa'y Siya [si Jesus] na nag-alis ng laman sa Kanyang sarili, "nagpakumbabang Siya, at naging masunurin hanggang sa kamatayan, sa makatuwid baga'y ang kamatayan sa krus" (Filipos 2:8), nawa'y makatagpo Siya ng sapat na gantimpala para sa Kanyang sakripisyo! Wala tayong lalagyan ng alabastro ng pabango na mababasag sa Kanyang mga paa, ngunit maaari ba tayong makahanap ng mga luha na maaaring paghuhugasan? Panginoon, hindi Mo ba mahahanap sa amin ang "pitong diyablo" na palayasin upang matuto kaming magmahal tulad ng ginawa ni Maria!

Ang kadakilaan ng gawa ni Maria ay lalong nagningning kapag inihalintulad sa sakripisyo ni Jesus

Ang pangangatwiran ng mga disipulo ay, Bakit ito pagmamalabis sa isang bagay na napakahalaga? Ito ay tumatakbo sa basura sa sahig! Tatlong daang pilak na barya sa kanal! Mahal din natin si Hesus, ngunit ang ilang patak lamang sa Kanyang ulo ay sapat na, Maria.

Kaya sana nangatuwiran tayo!

Hanggang ngayon, hindi kayang pahalagahan ng puso ng tao ang kadakilaan ng sakripisyo ng Kalbaryo, maliban kung ang Banal na Espiritu ay makakarating sa atin.

- Bakit ibinibigay ang banal na buhay na “pantubos para sa marami” gayong iilan lamang ang tutugon?
- Bakit ibinuhos ang Niagara ng mapagsakripisyong pag-ibig kung ang lahat maliban sa isang patak ay tila nasasayang?
- Ang Kanyang sakripisyo ay sapat na upang tubusin ang lahat ng bilyun-bilyong makasalan sa lupa; bakit magbabayad ng ganoong presyo kung ang pinakahuling kita ay magiging napakaliit?
- Bakit ang Kanyang banal na Anyo ay dapat mapuno ng kalungkutan at mga luha sa “Jerusalem” na hindi alam at walang pakialam sa kanilang “araw ng kanilang pagdalaw”?

- Bakit hindi higpitan ang pagmamahal at ang pagpapahayag nito sa iilan na tutugon sa halip na ibuhos ang gayong walang katapusang basura na tila walang silbi?¹³

Ganito ang pangangatwiran ng mga alagad tungkol sa kadakilaan ni Maria; at marami ang nag-iisip ngayon sa parehong paraan tungkol sa Kanya na ang kanyang pag-ibig ay isang tipo lamang.

Upang masagot ay masasabi lamang natin na ang pag-ibig ay hindi tunay maliban kung ito ay alibugha. Ang pag-ibig ay hindi nagkukulang, hindi nagkalkula. Ang “napaka-mahalagang” alabastro ng pabango ni Maria ay hindi binili sa isang barat; binayaran niya ang buong presyo para sa pinakamahusay na mabibili nang walang pag-iisip ng ekonomiya.

Maaaring isipin ng isang tao ang pagbisita niya sa tindero. Nakikita sa kanya ang isang mahirap na magsasaka lamang, nagmumungkahi siya ng murang paghahanda. "Wala ka bang mas maganda?" tinanong niya.

"Oo, pero aabutin ka ng dalawang daang denario."

"Mayroon ka pa bang mas maganda kaysa dito?" nagpupumilit siya.

"Ako ang may pinakamagalang at pinakamahal, ngunit ito ay nagkakahalaga ng tatlong daan. Hindi mo iyon kayang bayaran, Maria; ito ay para lamang sa isang gobernador o emperador!"

"Hayaan mo ako," sagot niya. Sa kanyang motibo ng pananampalataya na gumagawa sa pamamagitan ng pag-ibig, wala siyang magagawa.

Maaari bang ang Diyos, na Siya mismo ay magmahal, ay gumawa ng mas kaunti kaysa sa Kanyang makakaya? Hindi Niya kailanman inisip kung paano ililigtas ang mga tinubos sa pinakamababang posibleng halaga sa Kanyang sarili. Ang langit, ang “mga palasyong garing,” ang debosyon ng napakaraming anghel, ang mga trono ng isang walang katapusang sansinukob, ang buhay na walang hanggan, oo, ang mahalagang pagsasama ng Ama – ang lahat ng malayang ginugol ni Kristo sa pagbibigay ng Kanyang sarili. Isang karagatan ng tubig ng buhay ang gumugol nang labis, at ang tanging nagbabalik ay ilang marupok na

¹³Ang pangangatwiran na ito ay pinanghahawakan ng maraming Kristiyano sa ngayon na sumusunod sa mahigpit na Calvinistic predeterminismo. Naiintindihan nila na si Kristo ay namatay para lamang sa mga hinirang.

sisidlang lupa na puno ng mga luha ng tao ng pananampalataya at pag-ibig! Napakahalaga ng “mga sisidlan” na iyon (Awit 56:8) sa Kanya!

“O Israel, umasa ka sa Panginoon: sapagka't sa Panginoon ay may awa, at sa Kaniya ay may *saganang* pagtubos” (Mga Awit 130:7).

Ang malamig na reaksiyon ni Simon na ketongin sa ginawa ni Maria ay nakakagambala sa atin.

Ang ating May-anyaya ay naging tahimik na saksi sa gawa ng debosyon ni Maria. Tila hindi siya nababahala sa pagmamalabis nito gaya ng Labindalawa. Mas madidilim na mga pag-aalinlangan kahit pa sa mga dumadaloy sa kanyang kaluluwa, tapat at praktikal man siya.

Hindi pa siya naniniwala na si Jesus ang Tagapagligtas, bagama't umaasa siya na talagang mapatunayan Niya ang Kanyang sarili bilang ang Mesiyas. Dahil naranasan na niya ang kahima-himala na paggaling mula sa ketong, nagpakababa siya ngayon na anyayahan ang Galilean at ang Kanyang mga mahihirap na tagasunod sa sosyal na okasyong ito upang maipahayag niya ang kanyang pasasalamat. Sa paggawa nito, iniawasan niyang bigyan si Jesus ng karangalan ng pagkilala bilang isang kapantay sa lipunan.

Habang pinagmamasdan ang napakagandang panoorin ng isang nagsisising makasalanan na pinupunasan ang luhang mga paa ng Tagapagligtas ng mundo gamit ang kanyang buhok, si Simon ay nangangatuwiran sa kanyang sarili, “Ang taong ito, kung Siya ay isang propeta, ay malalaman kung sino at anong uri ng babae ito na humihipo sa Kanya: sapagkat siya ay makasalanan” (Lucas 7:39). Gaano kaliit ang pagkilala ng mapagmatuwid na puso sa mga kredensyal ng langit!

Sa talinghaga na ginamit Niya upang bigyang-liwanag ang kaawa-awang si Simon, inihayag ni Jesus ang aral ng krus na nagbibigay-liwanag sa bawat tapat na puso na titigil upang suriin ito: *nagmamahal ka ayon sa proporsiyon na nararamdaman mong pinatawad ka.*

Ikaw ay isang maliit na makasalanan lamang? Okay, ikaw ay tiyak na mapapahamak na magmahal ng kaunti.

Si Simon na naging instrumento sa pag-akay kay Maria sa kasalanan sa orihinal ay malinaw na ang may utang na limang daang pilak na barya. Sa pamamagitan ng paghahambing sa malamig na pusong kawalang-pag-ibig ni Simon sa mainit na debosyon ni Maria, matakting isiniwalat ni Jesus sa kanyang madilim na

isipan ang tunay na kahanga-hangang pagkaunawa: Ang nagsisising pag-ibig ni Maria ay dapat na sa kanya *kung ang isa na pinatawad ng karamihan ay dapat magmahal ng higit.*

Ang liwanag na nagniningning ngayon mula sa krus ay nagpapaliwanag sa puso ni Simon at inihayag sa kanya ang halos walang pag-asa na makasalanang siya. Ang walang katapusang awa ni Jesus ay nagligtas sa kanya mula sa isang malaking kapahamakan na mas malaki kaysa kay Maria. Maaari ring kantahin ni Simon ang himno ni Wesley, " Hesus, Mahal ng Aking Kaluluwa," gaya ng magagawa ni Maria.

Mag-ingat sa hindi pagkakaunawaan

Ang talinghaga ni Jesus ay hindi nilayon upang ipakita na ang iba't ibang antas ng obligasyon ay dapat madama ng iba't ibang mga makasalanang. Kapwa sina Simon at Maria ay walang hanggan at walang hanggan sa pagkakautang sa banal na Pinagkakautangan. Ang pag-ibig ni Maria, gayunpaman, ay dahil sa simpleng katotohanan na alam niyang siya ay isang makasalanang at pinatawad nang husto. Si Simon ay napatawad ng kaunti dahil sa pakiramdam niya ay kakaunti lang ang kanyang kasalanang.

Maaari bang madama ng sinuman sa walang hanggang kaharian ng Diyos na nakahihigit sa iba? "Hindi *ako* naging katulad ng mga karaniwang tao! Nagmula *ako* sa isang mabuting pamilya at lumaki sa kanang bahagi ng mga track! Ang mga kaibigan ko ay hindi ordinaryong naholog, namumuhay nang maluwa, o gumagamit ng droga. Magaling *ako* sa aking sarili, at ang kailangan ko lang ay isang bahagyang pagtulak upang mapunta ako sa itaas sa kaharian!"

Hindi ba mukhang mas angkop ang mga salitang iyon na magmumula sa isang nagngangalit sa labas ng mga tarangkahan ng Lungsod kaysa sa isang tao sa loob?

Kung masasabi ni Pablo ang kanyang sarili bilang "ang pinuno ng mga makasalanang," maaari ba tayong gumawa ng mas kaunti? Anong liwanag ang maibibigay ng krus sa walang pakiramdam na puso ng Laodicea, ang pinakahuli sa dakilang pitong iglesia ng kasaysayan! Ang maligamgam, mapagmatuwid-sa-sarili na mga banal ay susunod sa likod ng mga publikano at patutot na, tulad ni Maria, ay malugod na magsisi kapag narinig nila ang huling mensahe ng awa. "Maraming nauuna ang magiging huli; at ang huli ay mauuna" (Mateo 19:30).

Kabanata 6: Ang “Mga Gawa” na Ginawa ng Pananampalataya ni Maria

Kung napagtanto natin na ang ating makamundong puso ay malamig, kung walang luha ng pasasalamat ang tumutulo sa ating mga mata, dapat ba tayong lumabas at ibigay ang ating sarili sa diyablo at ulitin ang pag-uusok ni Maria upang matutunan natin kung paano "magmahal ng lubos"? Hindi, dahil baka hindi na natin mahanap ang daan pabalik gaya ng ginawa niya. Ngunit mayroong isang mas mahusay na paraan upang matutunan kung paano "magmahal ng marami."

(a) Matanto, (b) tingnan, (c) masdan, (d) unawain, kung gaano kalaki ang iyong tunay na pagkakasala kaysa inaakala mo. Tingnan - kung paano ka umupo sa tabi ni Simon na may utang na "limang daang pilak na barya," hindi lamang limampu. *Isipin kung ano ang magiging kalagayan mo kung hindi ka pa “nailigtas” ni Jesus mula sa iyong tunay na potensyal.*

Naaalala ko ang panonood ng isang dokumentaryo tungkol sa Nazismo. Kung ako ay isang batang Aleman na lumaki sa ilalim ni Hitler, napapaligiran ng mapilit na propaganda, tinuruan na sumunod sa mga utos, tapat man o hindi sa isang makabayan na paraan, ano kaya ako? Noong isinilang ako, wala akong tinayo-sa na depensa na magiging mas matuwid sa akin!

Ang New English Bible ay wastong nagsalin sa ating pamilyar na teksto na maaaring magdulot sa atin ng kaunting kasiyahan at kasiyahan sa sarili. Karaniwang sinasabi sa atin ng Roma 3:23 na tayo ay nagkasala, mabuti, ang ilan: “Ang lahat ay nagkasala...” Ngunit ang tunay na salin ay: “Lahat ay *magkatulad* ay nagkasala.” Walang sinuman sa atin bilang mga tao ang *likas* na mas matuwid kaysa sinuman.

Lahat tayo ay nagmana sa pamamagitan ng ating mga **gene** at **chromosome** ng parehong makasalanang kalikasan. *Ipinanganak* tayong hiwalay sa Diyos at sa gayo'y napalayo sa katuwiran. Ipinanganak tayo sa ating sarili; kailangan nating lahat na *matuto* tungkol sa isang Tagapagligtas. Kinailangan nating marinig ang ebanghelyo - hindi ito dumating bilang karaniwang kagamitan sa aming mga gene. Kung *hindi natin ito maririnig*, hindi natin masasabi kung saan tayo makakarating.

Anuman ang “kabutihan” na maaari nating isipin na taglay natin ay ang ibinibilang at ibinahagi na kaloob ng katuwiran ni Kristo. Kung pakakawalan Niya tayo, tayo ay magiging walang magawa, na nangangahulugan na tayo ay

walang kapangyarihan na ilitas ang ating sarili mula sa kasamaan na udyukan ng ating makasalanang kalikasan na gawin at maging tayo.

Ang mga kasalanan ng ibang tao, samakatuwid, ay ang ating mga kasalanan bukod sa biyayang iyon ni Kristo. Ang mga ito ay ating mga kasalanan...ngunit para sa Kanya! Ang mensahe ng katuwiran ni Kristo ay nililinaaw na ito ay Kanyang 100%, hindi atin kahit 1%. Ngunit ang ating mga makamundong puso ay nagalit sa mapagpakumbabang pagkaunawang ito. Ikinagalit ito ng mga Judio noong panahon ni Kristo; prone tayo ngayon. Sa totoo lang, nakaupo kami kasama ni Simon na Ketongin.

Utang natin ang buong limang daang pilak na barya

Ang “pormula” na ito na ipinahayag ni Jesus kay Simon (“nagpatawad ng marami, nagmahal ng marami; nagpatawad ng kaunti, ng kaunti ang pag-ibig”) kung unawain ay nagiging isang katotohanan na magpapabago sa isang maligamgam na iglesia sa isang tumitibok ng buhay sa langit.

Napagtanto ni Jesus na magiging kasinghirap para kay Simon na unawain ito tulad ng para sa atin sa Laodicea na maunawaan ito ngayon. Iyon ang dahilan kung bakit alam Niya na kailangan Niyang habulin nang husto si Simon na may mapangwasak na lohika, upang makita niya ang kanyang tunay na kalagayan. Ang "pormula" ("pinatawad ng marami / labis na pag-ibig") para sa kakulangan ng isang mas mahusay na salita ay inilarawan bilang "pagkakasala ng korporasyon" at "pagsisisi ng korporasyon." Ang kasalanan ng korporasyon ay para sa mga kasalanang maaaring hindi natin personal na nagawa, ngunit alam nating magagawa natin kung nakatagpo tayo ng tuksong may sapat na lakas, at kung wala tayong Tagapagligtas na humawak sa ating kamay.

May matalinong nagsabi na “ang mga aklat ng langit ay nagtatala ng mga kasalanang nagawa kung may pagkakataon.”¹⁴ Maaari kang umiyak sa pagkabalisa, "Walang katapusan ang aking pagkakasala! Tapos wala na akong pag-asa!" Ngunit may pag-asa para kay Maria - iniligtas mula sa kanyang pitong demonyo; nagkaroon ng pag-asa para kay Simon - mula sa kanyang ikawalo. At tandaan natin: kung ang mga sukat ng ating tunay na kasamang pagkakasala ay kasing lawak ng buong mundo na nagpako sa Anak ng Diyos, mayroon ding walang katapusang katuwiran ni Kristo na nais Niyang ibigay at ibigay sa atin.

¹⁴ Ellen G. White, *Signs of the Times*, July 31, 1901.

Pinatawad Niya ang mga nagpako sa Kanya – tayo ang gumawa nito. Tayo ay pinatawad!

Walang pahiwatig sa Bibliya na walang kabuluhan ang mapagsakripisyong paggawa ni Jesus para sa kaluluwa ni Simon; naantig ang puso ng Pariseo. Walang alinlangan, siya ay naging isang napagbagong loob na tagasunod ni Jesus. Sinagot ang panalangin ni Kristo sa umaga noong araw na iyon!

At bago namatay si Hesus, sa pagbabalik-loob ni Simon ay nakita Niya ang isang propesiya ng Laodicea na napagbagong loob! Manatili sa pamamagitan ng pananampalataya; may pag-asa sa kanya. Maaaring gumaling ang. Iglesia.

Kabanata 7: Maria Magdalena at Yaong Kakaibang “144,000”

Si Maria ay tila nawalan ng tirahan sa kasaysayan. Pinuri siya ni Jesus sa Kanyang pinaka-masigasig na pag-endorso (“ginawa niya ang kanyang makakaya,” ibig sabihin, ginawa niya ang lahat ng kanyang makakaya). Ngayon ay dumating ang kakaibang grupong ito ng mga tao na nakakuha rin ng pinakamataas na papuri sa kasaysayan nang sabihing sila ay “sinusundan ang Kordero saan man Siya pumaroon... Sa kanilang bibig ay walang nasumpungang daya: sapagka't sila ay *walang kapintasan*” (Apocalipsis 14:4, 5). Medyo mataas na pagpatuloy! Hindi nadoble sa kasaysayan.

Si Maria ay tila nakatagpo ng mas malapit na pakikisama sa kakaibang grupong ito kaysa natagpuan niya sa Labindalawa. At hanggang sa katapusan ng panahon ay makikita natin ang pagpapakitang ito ng pinakahihintay na "mga unang bunga sa Diyos at sa Kordero" sa paglitaw ng mahiwagang grupong ito.

Kung pinapurihan din ni Jesus si Maria nang labis, waring dapat na naantala ang kanyang pagpasok sa kasaysayan hanggang sa dumating ang espesyal na grupong iyon sa mga huling araw. Doon siya mas karapat-dapat sa pakikisama kaysa sa Labindalawa. Ngunit may dahilan kung bakit siya dumating nang dumating siya, bago mamatay si Jesus.

Ganito inilarawan ang huling pangkat:

“Pagkatapos ng mga bagay na iyon ay nakita ko ang apat na anghel na nakatayo sa apat na sulok ng lupa, na pinipigilan ang apat na hangin ng lupa, upang huwag humihip ang hangin sa lupa... At nakita ko ang isa pang anghel na umaakyat mula sa silangan, na may tatak

ng buhay na Diyos: at siya'y sumigaw ng malakas na tinig sa apat na anghel, na pinagkalooban na saktan ang lupa at ang dagat, na sinasabi, Huwag ninyong saktan ang lupa... hanggang sa aming natatakan sa kanilang mga noo ang mga lingkod ng ating Dios. At narinig ko ang bilang ng mga natatakan: ...isang daan at apatnapu't apat na libo" (Apocalipsis 7:1-4).

Ang ilang mga tampok na nagpapakilala ay tila malinaw na hiwa:

- Mayroon silang “pangalan ng Ama na nakasulat sa kanilang mga noo” (14:1). Sila ang parehong may “tatak ng buhay na Diyos...sa kanilang mga noo” (7:1-4).
- Hawak nila ang isang mahalagang lugar sa *pagtatapos* ng kasaysayan ng tao dahil ang kanilang pagbubuklod ay kasabay ng apat na anghel na pumipigil sa sukdulang pagsiklab ng mga pagkamuhi ng tao - isang digmaang hindi pa nakikilala noon ay napigilan. Ito ay tila upang matukoy kung kailan ang "144,000" bilang isang grupo ay dumating sa entablado ng mundo.
- Ang kanilang pagiging “walang kapintasan sa harap ng trono ng Diyos” ay nagbibigay inspirasyon sa pinakamaluwalhating pagsiklab ng simponiko at koral na awit na kailanman. “Narinig ko ang tinig ng mga alpa na tumutugtog ng kanilang mga alpa: at sila'y umaawit na parang isang bagong awit sa harap ng luklukan, at sa harap ng apat na nilalang na buhay, at ng matatanda: at walang sinuman ang makakapag-aral ng awit na iyon maliban sa daan at apatnapu't apat. libo, na tinubos mula sa lupa” (14:2, 3). Ipinagdiriwang nila ang isang tagumpay na matagal nang hinihintay ng Langit na makita.
- Dapat na sila ang tinutukoy ni Jesus sa Kanyang mensahe sa “anghel ng iglesia ng mga taga-Laodicea,” espesyal dahil sa panahon na ang pagdaig ay kinukutya bilang “perpeksyonismo” tahimik at buong tapang nilang “nagtagumpay... gaya [ni Kristo]] nagtagumpay din” (3:21). Iyan ay isang pagkakaibang nakalaan para sa pinakahuli sa pitong iglesia. Si Maria Magdalena ay nagbigay sa mundo ng isang sulyap sa isang tao na ang pananampalataya ay salamin ng pananampalataya at agape ni Hesus; ngayon maraming tao ang nagpapakita ng pareho.
- Si Maria ay lumabas mula sa isang kakila-kilabot na karanasan ng pagkakaroon ng pitong demonyo, at samakatuwid ang kalidad sa kanyang kagalakan ng pagpapalaya ay dapat na napakabihirang. Ang mga "144,000" na ito ay may karanasan na bihira din sa kasaysayan ng mundo. “Ito ang

mga nanggaling sa malaking kapighatian, at hinugasan ang kanilang mga damit, at pinaputi sa dugo ng Kordero” (7:14). Ang kanilang “kapighatian” ay maaaring pisikal na pagkabalisa sa pag-uusig ng dugo, gaya ng karaniwan nating iniisip; ngunit ang “malaking kapighatian” na iyon ay maaari ding isang napakatinding pakikipaglaban sa masasamang espiritu.

- Alam nila ang isang pakikibaka sa buhay na humahatak sa kaluluwa ng isang tao hanggang sa kaibuturan nito. Ang tanyag na “gabi ng pakikipagbuno” ni Jacob ay hindi lamang pisikal na pagpapahirap; ang sakit sa isip at espirituwal na mga sukat nito ay naglalarawan sa huling pakikibaka ng "144,000." Kung walang ibang makakakanta ng kanilang espesyal na kanta, nangangahulugan ito na walang nakaraang grupo sa kasaysayan ang nakaalam ng tindi ng espirituwal na labanan na magkakaroon ng mga ito.
- Ang pananampalataya ni Maria ay sinabi ni Hesus na kakaiba sa kasaysayan hanggang sa panahong iyon. Kahit si Abraham, “ang ama ng mga tapat,” ay hindi nakamit ang gayong papuri gaya ng ibinigay sa kaniya ni Jesus. Kaya ang "144,000" ay natatangi sa katapusan ng kasaysayan, na umaawit ng bagong "awit sa harap ng trono" na walang ibang grupo ang pinahihintulatang kantahin. Walang nakaranas ng kanilang natatanging karanasan.
- Tila ang isa ay kailangang lumabas mula sa isang labanan sa "pitong diyablo" upang maging kwalipikado! Anong henerasyon sa kasaysayan ang nahaharap sa mga sukdualang pang-akit ng pinakamahusay na mga tukso ni Satanas, maliban sa henerasyong ito kung saan tayo nabubuhay ngayon? Sa panahon lamang ng terorismo sa daigdig matutugunan ng gayong matagumpay na pananampalataya ang sukdualang tukso na magtatakda nito sa espesyal na pagpapakita.
- Dahil ang “144,000” ay nagpapakita ng “mga unang bunga sa...ang Kordero,” parang may isang bagay na halos hindi makapaniwala na hanggang sa pinakadulo ng panahon ay kailangang maghintay at maghintay si Jesus bago Niya makita ang gayong “mga unang bunga” ng Kanyang dakilang sakripisyo.
- Paano ang lahat ng maluwalhating pagsasamantalang iyon ng “sa pananampalataya” na inilarawan sa Hebreo 11 at sa kuwento ng mga repormador at martir sa nakalipas na dalawang milenyo? Hindi ba sapat ang kanilang mga nagawa para sa karangalang ito? Dapat bang tumabi ang lahat ng malawak na host na ito, takpan ang kanilang mga bibig at makinig nang may paggalang habang ang espesyal na koro ng "144,000" na ito ay

kumanta ng kanilang piyesa nang mag-isa? Tila ang sagot ay dapat na oo. Dapat may dahilan.

Kung sino man ang kakaibang grupong ito at literal man o simboliko ang kanilang numero, hindi kami maglakas-loob na sabihin. Ang alam natin ay ang paglabas nila sa entablado ay ang hudyat para sa pagtatapos ng matagal nang "malaking kontrobersya sa pagitan ni Kristo at ni Satanas."

GINAGAWA nilang posible ang inaasam-asam ng Langit na makita mula pa noong oras na sa Kanyang krus bago Siya namatay, nakita ni Jesus na balang araw ay magbubunga ang Kanyang sakripisyo. Bago Niya maiyuko ang Kanyang ulo at mamatay, dapat Niyang malaman (tulad ng sinasabi sa Awit 22) na "ang maamo ay kakain at mabubusog; kanilang pupurihin ang Panginoon na humahanap sa Kanya: ang iyong puso ay mabubuhay magpakailanman. Lahat ng mga wakas ng sanglibutan ay maaalala at magbabalik sa Panginoon; at lahat ng angkan ng mga bansa ay sasamba sa harap Mo. Sapagkat ang kaharian ay sa Panginoon; at Siya ang gobernador sa mga bansa... Isang binhi ang maglilingkod sa Kanya; ito ay ibibilang sa Panginoon sa isang salinlahi" (Awit 22:26-31). Ang "binhi" na iyon ay ang pagpapakita ng pananampalataya na magpapatingkad sa sansinukob bago matapos ang malaking kontrobersya ni Kristo at ni Satanas. Ang mga anghel ay nananabik na makita ito.

Si Kristo ay nanalo sa napakalaking tagumpay sa kosmiko, ngunit ngayon bago Siya mamatay, dapat Siyang payagang tumingin sa kabila upang makita sa pamamagitan ng *pananampalataya* ang resulta nito. Hindi sa ibig Niyang umani ng malaking gantimpala para sa Kanyang sarili; Ibinubuhos Niya ang Kanyang kaluluwa sa kamatayan, ang ikalawang kamatayan. Tulad ng isang taong pinipiling sumakay sa *Titanic* at ibigay ang kanyang lugar sa lifeboat sa atin, nagalak Siya dahil ang *ating mga puso* ay "mabubuhay magpakailanman."

Ang "henerasyon" na iyon na "naglilingkod sa Kanya" ay ang Kanyang hinihintay. Ang Kanyang ministryo sa Kabanal-banalang Daku ng Kanyang makalangit na santuwaryo ang siyang nagpapalakas sa kanila para sa huling pagsubok. Ang "mga hinirang" ay hindi dapat matangay ng pangwakas na pagguho ng mapanlinlang na tukso ng Kaaway.

Ang "144,000" ay may espesyal na papel sa huling mahusay na drama na ito

Ipapakita ng bawat indibiduwal ang kanyang natatanging personal na tagumpay sa pagdaig “kung paanong nagtagumpay [si Kristo].” Bawat isa ay magkakaroon ng kanya-kanyang tunggalian. Maliwanag na magkakaroon si Satanas ng 144,000 iba't ibang uri ng tukso na idinisenyo upang makaakit sa bawat kategorya ng karanasan ng tao. Mayroong mga alkoholiko, mga adik sa droga, mga pornograpo, mga seksuwal na naliligaw, mga taong nadama na hinihimok sa bingit ng magpapakamatay sa bangin, maligamgam na mga alagad ng iglesia - lahat ay mga taong nakikibahagi sa direktang kamay-sa-kamay na tunggalian sa Kaaway ng mga kaluluwa. Ang kanilang pagkatao bilang nilalang “sa larawan ng Diyos” ay nakatiis sa pagsisikap ng Kaaway na wasakin ito. Nadama nila ang isang solemne na pagkakamag-anak ni Maria Magdalena sa kanyang espirituwal na piitan ng kawalan ng pag-asa.

Malalaman nilang lahat ang isang karaniwang denominador ng tukso, oo; ngunit mula sa bawat laganap na magkakaibang kultura ng Silangan, Aprika, Silangang Europa, Malaysia, “sila ay nanggaling sa silangan at kanluran” bawat isa ay may kakaibang indibiduwal sa pakikipaglaban sa kanilang sarili, bawat isa ay niluluwalhati si Kristo sa isang natatangi, hindi nadodoble na paraan.

Kahit na mula sa kaibuturan ng kultura ng Hollywood ang ilan ay dapat tumanggap ng biyaya upang mapagtagumpayan! Maaari rin nilang luwalhatiin si Kristo sa kakaibang paraan. Ginagarantiyahan ng Apocalipsis na ang ilan kahit na mula sa Roman curia ng Vatican ay lalabas sa kanilang aparador at matapang na yayakapin ang katotohanan ng ebanghelyo kapag ang ikaapat na dakilang anghel ay nagpahayag ng kanyang proklamasyon (tingnan ang Apocalipsis 18:1-4 at 15:2, 3).

Maria, darating ang iyong mga kapatid!

Lahat sila ay nakipagdigma sa pitong demonyo, tulad ng nakipagdigma ka sa kanila, at lahat sila ay nagtagumpay sa pamamagitan ng pananampalataya tulad ng ginawa mo - kayong lahat ay nakikibahagi sa espesyal na pakikisama sa Kordero na nanalo sa Kanyang pakikipaglaban sa Kanyang krus. Naunawaan ng lahat ang “luwang, at haba, at lalim, at taas” na iyon ng walang hanggang *agape* ni Kristo. Sa wakas ay lumaki na sila “sa sukat ng tangkad ng kapuspusan ni Kristo,” isang pangkat ng mga mananampalataya na inihanda upang maging isang kasintahang babae na “inihanda ang sarili” para sa “kasal ng Kordero.”

Ang mga kasuotan ng kasintahang babae ay “ang katuwiran ng mga banal,” ang katuwiran ni Kristo na ibinahagi sa kanila upang ngayon ay naging kanila na ito sa pamamagitan ng pananampalataya¹⁵ (tingnan ang Apocalipsis 19:7, 8). Sa Zion sila pumunta. Inilarawan ni Isaias ang host na ito na dumagsa sa huling pandaigdigang kampanyang pang-ebanghelyo:

“Itingin mo ang iyong mga mata sa paligid, at tingnan mo: silang lahat ay nagpipisan, sila'y nagsisiparoon sa iyo: ang iyong mga anak na lalake ay magmumula sa malayo, at ang iyong mga anak na babae ay pasusuhin sa iyong tabi. Kung magkagayo'y makikita mo, at aagos na magkakasama, at ang iyong puso ay matatakot, at lalawak... Itatayo ng mga anak ng mga dayuhan ang iyong mga kuta, at ang kanilang mga hari ay mangaglilingkod sa iyo. ...Kaya't ang iyong mga pintuang-bayan ay hindi isasara araw o gabi... Ang iyong mga tao rin ay magiging lahat na matuwid” (Isaias 60:4-21, KJV).

Ang halos walang katapusan na mga tuksong ito ay tutumbok sa mga indibidwal mula sa “bawat bansa, at lahi, at wika, at mga tao” sa mga huling araw. Sa bawat isa, “ang walang hanggang ebanghelyo” ay naging natatanging indibidwal, personal na “kapangyarihan ng Diyos tungo sa kaligtasan ng bawat sumasampalataya.” Bawat isa ay mahalagang bahagi ng kabuuan. Ang malaking kontrobersya ay hindi maaaring ideklarang ganap na tagumpay hanggang sa ang bawat pag-atake ng Kaaway ay matatalo. Ang isang taong nagsasagawa ng “pananampalataya kay Jesus” ay magpapakita ng Kanyang kapangyarihan na magligtas mula sa bawat pagkabihag ng demonyo sa buong mundo - masasabi ba natin, 144,000 mga kategorya? Ikaw ay mahalaga!

Ang pinakamababang tao sa kanyang mababang lugar ay magkakaroon ng kanyang pagsubok na puno ng tagumpay na bahagi ng ika-144,000 sa kabuuan. At magkakaroon din ng “mga hari” at “mga prinsipe” na dapat pasanin ang kanilang bahagi ng huling pasanin. Ang buong pormasyon ng paglaban ng mga mananampalataya sa kanilang matalik na relasyon ay magkakasamang tatayo sa kanilang kabuuan bilang salamin na salamin ng puso ng tinukso ngunit matagumpay na Anak ng Diyos sa Kanyang krus. Si Maria ang naging prototipo, ang munti na propesiya kung ano ang mangyayari.

Patok na ituring na imposible ang pag-asam ng isang buong “iglesia” na lumalago sa espirituwal na paraan upang “manaig kung paanong nagtagumpay

¹⁵ *Dikaiomata*, Greek.

si [Kristo]." Ang ideya ay madalas na binabalewala bilang "perpekshyonismo." Ngunit ang mga hindi nakakaramdam ng hindi mayabang na katangian ng kahulugan ng pananampalataya ni Kristo ay hindi maaaring maunawaan kung gaano kaganda ang Mabuting Balita na ito. Parehong ang mundo at, tila, ang iglesia ay ibinigay sa sariling paghahanap; maging ang ating "katuwiran" ay nakatuon sa sarili. Ang ating kahulugan ng pananampalataya ay kayabangan. Ang ating mga himno ay madalas na nababalot sa sarili. Ang sarili ay ang banal na alalahanin. Naghahanap tayo ng "balanse" sa pagitan ng pag-aalala para sa sarili at sana ng ilang pag-aalala para kay Kristo, ngunit ngayon ang "balanse" ay naging popular nating pagiging maligamgam - bahagyang mainit, bahagyang malamig; ilang pag-ibig sa mundo, ilang pag-ibig kay Kristo.

Ngunit ang pagiging maligamgam ay magiging isang bagay ng nakaraan. Ito ay nagkaroon ng kanyang araw. Ipinagbawal ito ng tahimik na mangangaral ng Betania.

Nagsaya si Hesus bago Niya ibinuga ang Kanyang huling hininga

Ang Kanyang [kay Jesus] *agape* ay nagsagawa ng mga kababalaghan nito sa isang kaluluwang tinubos mula kay Magdala. Naging matagumpay ang kaso ng pagsubok. Ang karanasang Kristiyano ni Maria ay nagbigay sa Tagapagligtas ng prototipo na iyon, ang katiyakang hinangad Niya, bago Siya namatay. Ang pananampalatayang nagpahalaga sa Kanyang *agape* na sakripisyo ay nagbunga ng isang tao na sumasalamin sa Kanyang *persona*; gayundin ang gagawin ng isang tao mula sa iba't ibang panig ng mundo na "makatatayong walang kapintasan sa harap ng trono ng Diyos. Hindi kataka-taka na ang ipinako sa krus na si Hesus ay namatay na ang Kanyang mukha ay nagliliwanag ng ningas ng kaluwalhatian.

Ang Panginoon sa Kanyang dakilang awa ay nagpadala ng pinakamahalagang mensahe sa Kanyang mga tao na maghahanda sa kanila na "tumayo sa dakilang araw ng Diyos." Ang mensahe ay lumaki sa isang malakas na sigaw na magigising sa bawat puso ng tao na gumawa ng panghuling pagpili kung tatanggapin o tanggihan ito.

Ang pananampalataya ni Maria na inspirasyon ng *agape* ay makapagtuturo sa atin ng mga bagong paraan upang maabot ang mga puso ng walang hanggang ebanghelyo. Walang komite ang makapag-isip ng kanyang nobelang paraan ng pagpapahayag ng mensahe. Gayon din ang bawat isa sa 144,000 kategorya ng

mga santo ng Panginoon ay gagawa ng kani-kaniyang sariling espesyal na kontribusyon sa pinagpalang gawain ng ikaapat na anghel na liwanagan ang lupa ng kaluwalhatian ng huling mensahe. Pag-ibig ang magiging guro nila.

Inakala ng babaeng minsang sinapian ng pitong demonyo na wala siyang silbi, ngunit mahalaga siya.

Ikaw din po.

Maria Magdalena

Si Maria Magdalena ay maaaring isang napakatalino na tao na tama, o siya ay lumabas na isang ligaw na panatiko. Ang "tatlong daang denarii" (mga pilak na barya) ay isang napakagandang halaga na natangay niya sa loob lamang ng ilang sandali ng mabangong kaligayahan sa party na ito. Sa unang pag-iisip, mukhang malinaw na nag-iisip ang "ilan" na hindi nagustuhan ang ginawa niya. Ang Jerusalem at ang mga labas ng lungsod nito ay puno ng mga mahihirap na tao na maaaring gumamit ng pagkain o damit na mabibili ng prinsipeng halagang ito para sa kanila.

Ngunit iniligtas siya ni Jesus mula sa kahihyan ng isang panatiko. Binago Niya siya sa isang sikat na babae: hindi kailanman Siya ay nagsalita nang napakataas ng sinumang ibang kontemporaryong tao! Paano ka hihingi ng mas mataas na pag-endorso sa ilalim ng Langit? Ang katamtamang aklat na ito ay umiral bilang isang maliit na bunga ng pananalita ng papuri na iyon ni Jesus - ang kanyang kuwento ay dapat na ipahayag "sa buong mundo." Sa katunayan, ang mapanlinlang na katotohanan ay bumungad sa atin na marahil ay hindi natin talaga mauunawaan ang "ebanghelyo na ito" maliban kung naririnig at pinahahalagahan natin ang sinasabi ng Bibliya tungkol sa babaing ito!